

- [Jontas](#)
 - [Foto](#)
- [Multipel skleros](#)
- [Topp 100](#)
- [Friskrivning](#)
- [Arkiverat](#)
 - [1999](#)
 - [Februari 1999](#)
 - [Mars 1999](#)
 - [April 1999](#)
 - [Maj 1999](#)
 - [Juni 1999](#)
 - [Juli 1999](#)
 - [Augusti 1999](#)
 - [September 1999](#)
 - [Oktober 1999](#)
 - [November 1999](#)
 - [December 1999](#)

Flärdskrivaren

Jontas.com – I bloggofären sedan 1999

September 1999

EVENTUELLA BILDER OCH LÄNKAR ÄR BORTTAGNA

1999-09-01, del 178

Det finns så mycket bra hemsidor som riktar sig mot kvinnor. Tjejringen[1] är ett sådant ställe som dessutom är en bra WebRing. Jag skulle gärna se en motsvarande *killring* som innehåller mäns hemsidor. Och utan porr, vulgaritet eller annat nedsättande. Bara vanliga hederliga killar (vuxna män) med fasta åsikter där de berättar om sig själva och sina liv.

Jag råkade snubbla över en tjejsida, kvinnor.net. Där var det mycket ”flärd”. Så jag började fundera; Om det finns ett kvinnor.net så borde det finnas en url[2] motsvarande typ män.net. Och, jo då., det fanns men.com som jag inte tänker länka till här. För naturligtvis så var det en porrsajt. Så fort jag kom in på den sidan fick jag en reklambanner om att ha sex med mormor. Med bild och allt...[3]

Varför är det så? Man finner samma sak på Internet som i tidningskiosken. Kvinnotidningar handlar om flärd, mode, matrecept och så vidare. Killarnas alternativ är porrtidningar om de nu inte vill läsa veckotidningar för hela familjen. Inte konstigt att jag fortfarande läser serietidningar. Finns säkert lika många män som ogillar porrtidningar som tjejer som ogillar sladderbladskor.

Jag har fått vatten på kvarn. M321.com[4] har en omröstning för när millenniet *egentligen* börjar. I skrivande stund ansåg 14 % att det nya årtusendet börjar den 1/1 2000. Hela 83 % att det börjar 1/1 2001. Jag röstade inte på nåt av det. Men gå ni till sidan så kan ni läsa vad jag röstade och hur jag motiverade det. Tyvärr kunde jag inte hitta något om att det faktiskt heter år tjugohundra[5] och inte tvåtusen. Men att jag har rätt är ju en självklarhet. Det finns ingen som kan ifrågasätta det! Det är Svenska Språknämnden som för drygt tio år sedan slog fast att det heter tjugohundra när det gäller årtal. Inte mitt påhitt.

Ja, hur mår jag egentligen? Det är många som frågar. Jag blir glad då jag hör av kamrater. Sådant piggar alltid upp. Det är jättejobbigt med benen. Särskilt vänster knä som viker sig då jag går. Jag har ingen styrka i benet. Det innebär att jag ständigt faller inomhus och slår mig. Utomhus går jag med två kryckor, men det är ack så svårt. Jag har avböjt ledsagare. Det är ett svårt beslut att låta någon annan komma en nära på det sättet. Jag vill inte vara till besvär hur jobbigt jag än har det. Jag ställer nu mitt hopp till injektionerna jag ska ta. Fast några illusioner har jag inte i nuläget. Hoppas kan jag, men inte tro... vågar inte... Är realist.

Varför är bönen så viktig när man blir sjuk? Vet inte om det har med religion eller trosuppfattning att göra? Jag anser att det är två skilda ting.

1999-09-02, del 179

Plötsligt har reklamen på teve börjat jämföra produkter med mäns egenskaper. Hänfört berättar kvinnor om att medlet mot finnar är mild men kraftfull, precis som pojkvännen. Eller att krämen mot torr hud är lika fet som killen som smörjer in henne. Men, hallå? Och tvål som är skonsamt mot huden men ond mot bakterierna? Eh, får man bort smuts tro? Smuts och bakterier är inte samma sak. Vad kommer närmast i reklambranschen? Säpo-blöjan – täpper till oväntat läckage?

Vågar jag hoppas? Något har hänt. Jag har kunnat släppa ena kryckan. Är min gångförmåga på väg tillbaks? Håller tummarna hårt och väntar.

Dock höll jag på att bli mycket svårt skadad i går. Lilla mor hälsade på mig och hon bjöd på kakkalas. Hon råkade sätta sig på min fot när jag halvlåg i soffan. I chocktillstånd över sin tanklöshet frågade hon om det hade gjort ont. Hur ska jag veta det? Jag har ju ingen känsel i fötterna! Men jag bröt åtminstone inget.

Fredagen är räddad. Jag har lyckats skaffa skjuts till jobbet. Trist att allting måste förutses och planeras innan man kan göra något. Tänk på den tiden då jag utan hänsyn till något kunde hoppa på en buss och bege mig vart som helst. Det gäller att kunna anpassa sig till nya förutsättningar.

Köp ett aborterat foster via Internet! Fullt lagligt, men inte för privatpersoner (vad jag vet). Snart finns det inget kvar som kan förvåna eller chockera mig.

Den numera ökända hustrun som med familjen skickades hem från Israel p.g.a. uttalandet om judar – varför skickade man henne tillbaks till Sverige? Kunde de inte skickat henne (med tanke på hennes uttalande) till, tja, typ Kuba?

Såja! Då har jag varit på möte på jobbet. Det beslutades om att jag ska börja arbetspröva. Tjohoo! Det vill jag väldigt gärna. Vecka 40 (nu är det vecka 35) ska jag börja jobba två timmar per dag. Ja, jobba och jobba. Det handlar väl mer om att vara social. Träffa kamraterna. Det ska ordnas fram en dator till mig där jag kan sitta och skriva lite journaler. Skrivmaskiner har jag svårt med nu sedan jag blev förstörd i händerna med känselbortfall. Att vi väntar en dryg månad beror på att jag nästa vecka börjar ta sprutor, och för att se hur jag klarar av medicinen. Man ska inte börja med allting på en gång. Då är det bara dömt att misslyckas. Dessutom behövs tid till att ordna med skjuts till jobbet. När man arbetsprövar får man inte använda färdtjänst, för då ska Försäkringskassan stå för kalaset och inte kommunen. Men börjar jag jobba ”normalt” har jag gratis[6] färdtjänst.

Jag fick intyget i dag som ska lämnas till kommunen så det verkställs att jag får färdtjänst. Lite chockartad läsning det där läkarintyget. ”Nu två kryckor”. Jo, det stämmer ju. ”Rörelsenedsättningen anses vara bestående”. Va? Hoppas jag verkligen inte! Jag vill ju tro att mitt nuvarande skov som gör att jag går illa vänder. För lite bättre har det blivit de senaste dagarna. Jag skulle gärna se att jag en dag kunde släppa kryckorna helt.

Eftersom jag var på sjukhuset i dag igen, så gjorde jag en kamratturné. Det vill säga gick runt på avdelningar och träffade arbetskamraterna. De är så rara! Kramar mig, ger mig blommor, bjuder på fika och så vidare. Jag framhöll i dag att jag förväntade mig samma sak i morgon när jag ska dit. I morgon är det avtackning med tårta. De två som slutar hade fått höra att *de* kunde köpa varsin present till var och en av oss som blir kvarlämnade. Storsint som jag är föreslog jag att de kunde ge mig 200 kronor direkt. De verkar inte gå mig till mötes. Och de har jag kallat kamrater?

Ja, vad har jag mer gjort? Köpt tandborstar, om nu någon är intresserad av det? Fem stycken! Röd, orange, gul, blå, grön. Nu var väl någon inte intresserad, så jag slutar innan jag gör bort mig totalt.

1999-09-03, del 180

Det har hänt igen! Jag har kommit in på en porrsida av misstag. Denna gång tittade jag på MTV som tipsade om en humorsida. Tänkte att den kunde vara kul att kolla in. Lite konstigt var det då de först på sidan varnade att det bara var för vuxna, minst arton år gamla. Varför ha en humorsida som är åldersbegränsad? undrade jag. Genomsnittsåldern för MTV:s tittare är väl dessutom under 18? Kunde de inte kollat upp bättre vad det var de gjorde reklam för? Det var nämligen tittare som mejlat till programmet med de bästa surftipsen.

Jag tillbringade eftermiddagen på jobbet igen. Tyckte det kändes lite pinsamt att jag väckte större uppmärksamhet med min närvaro, än avtackningen av de som slutar på jobbet. Jag och många av kamraterna tror mycket positivt om att jag snart ska börja arbetspröva. Lite spännande också då jag delvis kommer att få syssla med andra saker än tidigare. Vill egentligen börja redan på måndag, men så fort mal inte kvarnarna. Som tur är, får jag väl tillägga.

Det finns ett diskussionsforum på fyrans hemsida gällande *Sikta mot stjärnorna*. Där skrev jag ett inlägg, och vad gjorde klåparen näredaktören? Jo, han råkade radera det. Så jag fick skriva en ny hälsning till Mallan som omöjligt kan vara lika nervös som jag inför kvällens tevehandling. Håller på att få en smärre galopperande hjärnblödning.

Så har jag då sett del ett av *Sikta mot stjärnorna*. Just nu är det paus innan man får reda på vem som vann. Det andades verkligen nerv då det var direktsändning. Och alla artisterna var duktiga. Enda problemet var att de alla sjöng bättre än originalen. Om de sjöng likt originalen? Njae, så där. Jag skulle förmodligen höra skillnaden om jag inte redan visste att detta var kopiorna. Utan att göra mig till så måste jag säga att Mallan var den som kom närmast röstmässigt. Tror inte jag skulle kunna skilja på dem alls. Faktiskt. Något som störde mig en aning var ”abborna”. Det hade varit bra om de båda sjöng samma text. Reglerna stör mig också något. Att man kan rösta hur många gånger som helst bara för att en familj ska kunna ha olika önskemål. Tycker det är fusk. En familj får väl komma överens om en artist? Men jag orkar inte följa programmet fortsättningsvis. Direktsändningen gör att jag bara blir nervös (ni skulle se mig när det är melodifestival) och tävlingar gör att jag tycker synd om de som förlorar. Synd att inte Nygammalt finns längre. Där kom okända artister fram och fick uppträda som sig själva. Men inget ont om *Sikta*. Och Mallan... Du var strålande! Rular fett!

Nu är jag lugn. Jag vet inte vem som vinner, men det oroar jag mig inte för. Allt fungerade för artisterna i direktsändningen. Det är för deras skull jag blir så nervös (magont och yr). Jag nämnde Melodifestivalen. I början av sändningen sitter jag lugnt och förväntansfullt och tittar. I slutet står jag upp i soffan och skriker av upphetsning. Kanske jag borde lägga sordin på mina känslor vid vissa tillfällen?

Kanske dags att gå till teven så man inte missar vinnaren? Håller tummarna hårt...

Åh... Ja, inte var det röstligheten som vann. De gick inte tillräckligt högt upp i tonarten. Så ”abborna” vann. Trots textfadäsen. Jag har inte ändrat mig. Mallan... Du var strålande! Rular fett!

Fick i dag på jobbet höra om en tjej som fått en ny tjänst. En annan sökande fick höra att det hade stått dem emellan om vem som skulle få tjänsten. Så nu är den andra tjejen skitsur på hon som fick tjänsten. Jag har själv fått höra något liknande när jag sökte en tjänst som jag inte fick. Det är en kunskap man kan vara utan, då man istället går och grubblar på vad det var som fattades hos just mig. Vad det var som var avgörande.

1999-09-04, del 181

Sänkt stämningsläge. Så skulle en läkare förmodligen klassa mitt humör just nu. Ibland blir jag bara så dämpad i humöret[7], tycker inget är roligt alls. Anledning? Förmodligen för att jag sover för lite. Och varit ute varje dag denna vecka och överansträngt mig. Borde vila mig så jag inte blir sjuk(are). Går riktigt bra nu. Använder en krycka, går och bär på den andra. Belastar inte kryckan längre, bara sätter ner den i marken och går som ”vanligt”. För jag går fortfarande som om jag gick med grodfötter.

När jag ska börja arbetspröva hade det kanske varit lämpligare att jobba mellan 8-10? För då hinner jag hem till såpan som går på trean varje vardag kl. 13. Måste noggrant planera för min framtid så jobb och teve inte krockar. Tänk så mycket jag missade då jag jobbade heltid!

När jag gjorde min hemsida var jag sjukskriven del-/heltid. Har så varit hela tiden nu. Undrar då vad som händer om jag börjar jobba helt? Struntar jag i att skriva något då tro? Kanske bort hemsidan helt? Det enda som drar folk är mina dagbokstexter. Dagboken är inte väsentlig, men jag tror andra är nyfiken på vad jag ska skriva om för dagen. Jag försöker skriva varje dag, för annars försvinner läsarna och då är det meningslöst att publicera dagbokstexterna. Skriva dagbok kommer jag nog att göra ändå, även om den inte finns tillgänglig för alla. När jag började skriva trodde jag att jag kanske med tur kunde stå ut i en vecka. Detta har varit en problemdagbok på många sätt. Det har varit så mycket liv kring den. Nitton censureringar[8] har jag gjort. Störst problem har jobbet givit mig, konstigt nog. Har aldrig funnits någon anledning för dem att ha synpunkter på det jag skrivit. Även om jag vet att min dagbok emellanåt lästs väldigt högt upp i leden på jobbet. Varför jag nu skulle vara så intressant? Inget/ingen kan få mig att sluta skriva dagbok. Jo, om jag själv får för mig att sluta skriva. Det värsta med att ha skaffat sig en läsekrets, är att det är svårare att lägga av. Så jag fortsätter tillsvidare. Jag haft en lugn och skönt dag hemma hos lilla mor. Jag är *väldigt* bortskämd!

Oj, jag läste precis Mallans gästbok. Inte var det min mening att få dig att nästan börja gråta! Det var ett ärligt inlägg jag gjorde i fyrans diskussionsforum. Du såg nervös ut som ”Malin”, men som ”Robyn” märktes det inte av alls.

Vad jag skrev i forumet? Jo, bland annat detta:

- Robyn – Bra, röstlikt till 98 %. Den sanna vinnaren som kommer att gå vidare och bli ihågkommen. Min favorit! Tonsäkerhet. Rular fett!
- Ricky – Sjöng bättre än originalet, vilket inte är meningen. Inte röstlikt, men nästan.
- Bono – För högt röstläge, nästan pipigt.
- Geri – Kom efter med texten, inte röstlikt.
- Abba – För lågt tonläge, sjöng olika texter samtidigt. Dålig koordination i sången.

Att jag känner Mallan via nätet innebär inte att jag tycker något annat än vad jag hade gjort annars. Skillnaden är att jag hade hållit tyst om mina synpunkter. Tror inte jag ens hade sett programmet. Vet att jag fortsättningsvis inte kommer att titta på det. Och det beror inte på att jag då kan missa Skärgårdsdoktorn. Det missar jag gärna! Dessutom hade man den bästa artisten först ut redan från start. Bara det har tagit udden av programmet.

En tanke slog mig! I den ordning de gick ut och tävlade, borde de ha vunnit/rangordnats också! Vilken framtid har ”abborna”? Arbetsfester och svensexor? På sin höjd coverband på någon pub. Blev lite stött när jag läste i tidningen i dag där de klankade ner på A-Teens som penninggalna. Kanske det är baktanken med gruppen från skivbolagets sida, men för de som uppträder är det ett jättebrejk att få ägna sig åt sång och dans. Och pratet om att A-Teens bara försöker tjäna pengar på att härma en tidigare grupp med deras låtar.... Tja, vad är det de själva gör? De är ju i samma läge som A-Teens. Gör covers med samma låtar.

För tre dagar sedan kunde jag knappt gå med två kryckor. Föll nästan. I dag går jag **utan** kryckor!!! Förmodligen temporärt, men vilken befrielse!

1999-09-05, del 182

Jag har haft en riktig skönt söndag och har passat på att sova ifatt allt jag förlorat under veckan.

Det var en himla tur att Björn härom dagen påminde mig i sin dagbok om att Dilbert skulle visas på ZTV i går. Hade jag missat det hade jag aldrig kunnat förlåta mig själv. Jobbar man på ett ställe som på allra minsta sätt liknar ett kontor, så känner man igen sig i allt. Dilbert är egentligen en dagstidningsstripp som är mycket vass och träffsäker. Den tecknade tevevarianten är jag mer tveksam till. Rolig? Ja, bitvis, men inte på långa vägar lika vass som strippen. Det enda märkliga i teveserien är figurernas ovanligt långa ben. En av favoritstripparna beskriver hur okänslig en chef kan vara då en nära anhörig dött och man vill få ledigt för att gå på begravningen. En anledning till att inte få ledigt: ”de brukar kvickna till när man kastar jorden på kistan”.

Tokig, jag blir tokig! Jag har i flera veckor gått och undrat över en musikterm. Vad heter det där mellanpartiet i en låt som brukar komma in strax före sista refrängversen? Intermezzo[9]?? Vissa saker är så svåra att släppa tanken på. Mitt liv blir inte bättre av att jag vet vad det heter, men det är så frustrerande att inte komma på det!

Jag har inte hört något från kvällskursen jag anmält mig till. En gång i tiden tänker jag släktforska, men jag väntar med det. Jag känner inte till mycket om min släkt bakåt, men precis innan mormor dog frågade jag henne. Så lite uppgifter har jag. Jag har dessutom en moster som kan otroligt mycket om slakten. För ett par veckor sedan frågade jag min lilla mor om min morfars släkt. Fick för första gången höra att min morfars far hette Otto Nilsson. Vad jag däremot visste om honom är att han var lärare i början av seklet. Han läste till lärare i Lund och gjorde sin hyrestant med barn. Det resulterade i min morfar. Dock fick han växa upp under knappa förhållanden hos en faster. För hans mor, hyrestanten, var gift[10]! Där trodde man ju att min morfars far skulle åka ut av den äkta mannen. Men det verkar inte så. För min morfars far gjorde den gifta hyrestanten med barn tre gånger! Våldigt vad det var lössläppta redan för 100 år sedan.

Släktforskning är bara namn uppräknade och inte intressanta i sig. Men sådana här levnadsöden gör det väldigt levande.

Detta måste vara den märkligaste dödsolyckan med bilar inblandade som det berättades om i dag. Olyckan där två män sov på vägen, skulle räddas av en tredje man, som omkom i sina försök att komma till undsättning.

1999-09-06, del 183

Någon som råkat ut för några missöden vid trafikljusen sedan gult börjat betyda stanna? Inte många verkar känna till de nya reglerna, och det är inte konstigt. För då måste man ha sett på reklamen på teve eller läst kvällstidningarna. Man kan inte inbilla sig att alla har gjort det. Ändå heter det att det är varje medborgares skyldighet att känna till regler och lagar – även om information inte finns att tillgå om att nytt börjat gälla.

För lilla mors del är det nog inga problem med de nya reglerna. Redan tidigare har hon vid varje ljussignal bromsat in även om det precis blivit grönt. ”Det kan ju slå om”. Ja, väntar man länge nog vid grönt, så slår det ju om till både gult och rött.

Drömmar är märkliga. De är inte logiska och ingen reagerar väl på det direkt. Det är så det är. Men vissa drömmar får en att reagera och undra vad de egentligen går ut på. I natt drömde jag att jag körde bil. Varför det?! Jag har inte kört bil på tio år och skulle i dag inte klara av det rent fysiskt med min dåliga

syn och domnade lekamen. Ändå har jag ”kört” i natt. Det var vinter och kallt. Jag kunde väl ha drömt något roligare?

Har Tai chi och Qi Gong blivit på modet denna höst? Tycker alla tidningar skriver om det.

1999-09-07, del 184

Fy, så dåligt jag mådde i går! Jag snäste mot lilla hjälpsamma modern och jag var allmänt otrevlig. Hon skjutsade mig till affären och posten i går, och det fick mig på uruselt humör. Ja, inte att hon skjutsade mig, utan för de problem jag stötte på som förstörde resten av dagen för mig. I lördags kunde jag gå utan krycka. I går tänkte jag att jag tar med mig en krycka för säkerhets skull. Det var knappt jag lyckades gå med en krycka. Jag kom in på posten, tio före och ingenstans att sitta. Och det var mina dåliga ben som fick mig på det urusla humöret. Trodde ju att jag var på bättringsvägen? Trodde att det ”temporära” skulle vara lite längre än ett par dagar? Det konstiga är att jag inomhus kan gå utan kryckor och utan besvär. Undrar om det hela kan bero på att jag fortfarande är så trött och inte känner mig utvilad. Om jag tidigare var på dåligt humör, så är jag nu ledsen över att ömma modern utsattes för min vresighet. Utan henne hade jag aldrig klarat mig detta år med alla problem som sjukdomen gett mig. Usch, nu har jag dåligt humör. Jag vet att allt är okej när jag pratat med henne senare i dag

Jag har börjat kolla in *Moderna tider*[11] på fyran. Jag är lite imponerad?! Den håller ovanligt hög standard för att vara en serie som går dagligen. Inspelningstempot brukar ju vara så högt att kvaliteten blir sekundär i det hela. En av mina favoritskådisar är med. Han är kanske inte så känd? Jan Holmquist som spelar Ragnar i serien. Han var tidigare Lottens granne i trean. Ja, programmet *Lotten*[12] som gick på TV3 för ett par år sedan. För några år sedan var jag på en konferens där Jan H hade en enmansshow. Han var kanon! Vissa andra manliga komiker kan slänga sig i väggen! Här pratar vi kvalitet!

En sann historia: Det var en gång en lärare som hette Knut. Knut hade inte så mycket hår på huvudet, men väl en vårta – en knuta. Ack, så elaka elever kan vara mot sina lärare! Eftersom detta utspelade sig i Skåne, så säger man Knud och inte Knut på skånska. Och knuta heter knuda. Vår[13] stackars lärare fick år efter år utstå diverse glåpord. De hemska eleverna började kalla honom för Knudan – dels som slang för hans namn, men också för vårtan på huvudet. Efter några år fick lärare Knut nog! Han genomgick en skönhetsoperation, en plastikoperation. Ja, han helt enkelt såg till att ta bort knutan som han fått höra så många elaka ord om. Nu skulle han äntligen slippa bli kallad Knudan! Och han fick rätt. De påhittiga eleverna döpte om honom till Udan (utan).

För ett självständigt Skåne med Jontas som envåldshärskare! Bwahahaha![14] Fortsättning i morgon.

1999-09-08, del 185

Skauland[15]. Totalt hjärnsläpp, alltså...

Någon som såg intervjun i går med skådespelerskan Harriet Andersson i Aktuellt?

– Du lär ha sagt att du skulle kunna tänka dig att bli kirurg?

– Ja, jag gillar att rensa fisk.

Ajajajajaj. Aaaaaa... *snyft* Jag har varit på sjukhuset och lärt mig ta sprutor. Det gick jättebra och kändes inte ett dugg! Men ack, vilken smärta! Ja, alltså, de tog blodprov också i armvecket och satte på ett jätteplåster. Jag försöker nu dra bort det utan att få med mig typ 30 000 hårstrån från armen. Det om något gör skitont!

Innan jag skulle upp till sköterskan skulle jag gå via apoteket och lösa ut mina sprutor. Billigt? Tja, femton sprutor 8 800 kr. Jag fick trettio stycken i dag. Gissa om man kommer upp i högkostnadsskydd?! Spritsuddar fick jag själv köpa också för 29 kr. Eftersom jag sedan tidigare nästan var uppe i högkostnadsskydd, så fick jag i dag endast betala 166 kr för något som egentligen kostade 17 629 kr.

När jag kom till sköterskan som skulle visa mig hur man tar sprutorna, satte hon sig bara på en stol och tittade på när jag skötte allt. Som tur var så fixade jag allt utan missöden. Hon behövde aldrig säga till mig. Jag tvättade händerna, spritade ampuller, blandade medicin, knackade bort luftbubblor och så. Sedan kom det roliga! Jag skulle sticka sprutan i mig själv. Efter moget övervägande valde jag vänster lår som offer för tilldragelsen. Så nu är jag defekt med ett hål i benet. Jag tog bara sats och körde in nålen allt vad jag orkade i huden. Kändes inget. Varför skulle det? Nålen är bara dryga centimetern lång och tjockleken 0,45 mm. Jag kände inte att nålen gick igenom, utan trodde att jag var så hårdhudad att den inte ville tränga igenom huden. Men den var igenom. Nu går jag bara och väntar på eventuella biverkningar. Om ungefär en timme lär jag känna av det i så fall. Börjar få huvudvärk, men vet inte om det beror på sprutan eller värmen. Det är olidligt i dag med över 25 grader. Jag har nog druckit för dåligt med vatten. Ska genast gå och göra det.

Nu ska jag gå och vila lite. Stor tevekväll med Vänner och Måndagsklubben på Kanal 5. Livsviktigt.

Ska jag sammanfatta något kring ms? Jo, jag har ju sagt att jag blivit sämre i benen och börjat gå med två kryckor. Det har varit väldigt jobbigt då spasticiteten i vänster ben varit uttalad, och knät ständigt gett vika. Men trots allt har det gått. Så plötsligt i lördags kunde jag släppa kryckorna helt. Jag var överlycklig. Detta var kanske beviset för att skovet vänt. Men icke! I måndags var jag sämre än någonsin. Då föll humöret pladask i botten. Men bara den dagen. Jag återhämtade mig fort. Mycket tack vare att jag visste att jag i dag skulle börja med Betaferoninjektionerna. Jag hoppas ju lite på den medicineringen.

I dag går jag med bara en krycka, och sköterskan påpekade att min spasticitet och ataxi försvunnit. Istället är det orken som tryter. Jag blir fort trött och utmattad. På sin höjd kan jag stå i tio minuter utan stöd, sedan måste jag vila en hel jäkla dag!

Det var först i morse som jag började bli nervös inför sprutorna. Inte för att sticka mig själv, eller för hur jag skulle klara av att blanda medicinen. Nix, jag började oroa mig för biverkningarna som kunde komma.

Men nu när jag tagit min första spruta så känner jag av ett obehag. Fruktansvärd huvudvärk, illamående (känsla), frossa och feberkänsla. Det ”burrar” och ”surrar” i skallen. Känns som om man hade en influensa på gång. Ändå kör jag bara med halv dos nu i två veckor tills man fått klart blodproverna som kollar min leverfunktion.

Jag tror man höll på att göra en miss om jag inte varit så observant. Jag frågade varför man inte tänkt ta några blodprover i dag. ”Men det skötte ju doktorn om sist du var här”, sa sköterskan. Nix, pix, svarade jag. Så det var bara att ta proverna nu, trots att jag redan tagit min första spruta. Inte bra. De proverna skulle ha varit underlag inför min ”eventuella” behandling. Men jag tror proverna är normala ändå, så det var nog ingen katastrof. Ja, ja... Tur man jobbat/jobbar på kliniken och vet hur det egentligen ska gå till.

Nu har jag skickat in mitt intyg för färdtjänst, som jag också fått beviljat. Intyget var bara en formalitet. Ska nu också skicka in intyg för att begära anstånd ett år med högskolestudierna. Nu väntar jag bara på marklägenhet också. Bara det inte dröjer. Jag var också berättigad till ledsagare och hemtjänst, men tackade nej. Det tar mig emot, trots att jag skulle behöva det. Så länge det är möjligt försöker jag hålla andra personer utanför detta. Kanske dumt, men tar någon annan över en del av mitt liv så känns det som att ha gett upp. Jag vill kämpa lite till. Lära känna mina begränsningar och sjukdom.

Den 4 oktober ska jag börja arbetspröva. Två timmar om dagen ska det bli. Jag har blivit lovad ett eget rum, vilket är kryss i taket. Ingen av mina kollegor på jobbet har eget rum. Kontorslandskap gäller fortfarande. Och egen dator ska jag också få?! Ett kryss till! Är så glad! Det verkar ordna sig? Lite annorlunda arbetsuppgifter kommer jag också att få. Några av chefens uppgifter läggs på mig. Vi pratade lite löst och tror att det som är mitt största stressmoment är lugn och ro! Jo, faktiskt! Händer det inte saker och ting runt omkring mig, så blir jag orolig, nervös, stressad. Det innebär inte att jag lättare skulle kunna hantera ”liv i luckan”, utan det svåra blir att hitta mellantinget. Eget rum behöver jag nog för att få lugn och ro från läkarna som inte tar hänsyn till om jag arbetsprövar eller är där på ”riktigt”. Jag skulle inte kunna neka dem. Jag är alltför hjälpsam

!

Dålig eller inte, det ska bli skönt att få komma till jobbet lite. Jag har varit sjukskriven nästan hela detta

år, antingen på halv- eller heltid.

1999-09-09, del 187

RealPlayer G2 + ICQ + Outlook Express = en stor jä*la katastrof! Tror jag. Jag vet inte än, men det strular med att få hem e-post. ICQ strular också. Strulet började med att jag installerade G2.

Det var mer eller mindre väntat att jag skulle få biverkning av Betaferoninjektionerna jag började med i går. Hela 70 % som tar den medicinen får biverkningar. Och bara typ 37 % har förmodad effekt av medicinen. Vad står man inte ut med bara för hoppets skull? Det är ju den enda medicinen som finns, även om det bara är en bromsmedicin. Dock var det uthärdliga biverkningar. Lätta influensasymtom kan jag väl stå ut med, eftersom jag normalt ska ha biverkningen på natten då jag sover. I dag märkte jag inte av några besvär. Jo, huvudvärk. Men jag skyller på den fruktansvärda värmen och den kvava luften. Jag som hela sommaren hoppats på en sval och skön höst. o, fin höst är det, men varmare än vad jag egentligen kan uthärda. Nu börjar jag bli tveksam om kanske mitt illamående i går kväll berodde på värmen och inte medicinen. I morgon lär jag märka det, då jag ska ta nästa spruta.

På skivfronten blir det en fin höst. Nja, nästan åtminstone. Vissa guldkorn har jag redan nu börjat spana in. Louise Hoffstens nya platta kommer i november. Jag blev glatt överraskad. Jag var lite rädd att hennes ms skulle göra att hon la musiken på hyllan. Lite hoppfullt känns det när man ser någon ”med-ms:are” fortsätter med det som är deras yrke och intresse.

En annan skiva som jag spanat in är Eurythmics som återförenats. Såg dem i Malmö 1986 och de var kanon live. Stora namn släpper skivor i höst som David Bowie, Michael Jackson, Jean Michel Jarre, Madness, Mauro Scocco med flera. Får väl se vad jag införskaffade av höstens utbud. Är väldigt ”skivsugen” och har beställt lite skivor via nätet. Har redan glömt artisterna och när jag egentligen gjorde beställningen. Leverans inom 32 dagar Med den leveranstiden så sitter det väl någonstans någon pensionär och undrar varför inte den senaste stenkakan med Jussi Björling kommit med posten.

Den stora, och jag menar STOR□, nackdelen med att handla över nätet, är att företagen inte klarar av den snabba leveranstid som de från början utlovat. Förmodligen blev det större kundkrets än vad de räknat med. Dessutom är de inte så billiga heller längre. Smyghöjer priset över tid. Jag brukar beställa böcker och det är precis samma problem som med skivor. Man får vänta. När man får böckerna är sidorna nästan blanka. Trycksvärta i böcker är nämligen inte arkivbeständiga, så alla texter bleknar bort efter typ 100 år. Halva den tiden har gått när leveransen nått mig. Känns det som. Det absolut fräckaste jag sett är att om jag gör en beställning, och en av varorna är försenade, så skickas naturligtvis det som fanns inne till mig. Och några veckor senare kommer den försenade varan. Men hallå! Gör jag **en** beställning, får två paket, ska väl inte **jag** stå för fraktkostnaden två gånger? Dålig service

Nåja... Ska lugna ner mina nerver genom att försöka få hem de där elva mejlen som inte vill komma. Fungerar Outlook inte nu heller, så lär jag få en hjärnblödning. Och jag menar det! Blir så upprörd så jag provocerar fram hjärnblödningen.

1999-09-10, del 188

Visst finns det tillfällen då man önskat att man haft en stuntman som tog ens stötar i livet? Inte bara vid tillfällen då man gjort bort sig, utan kanske även vid andra tidpunkter. Stunder då det varit svårt, som vid sjukdom, fysisk smärta och så vidare? Det absolut värsta jag någonsin varit med om är att bli opererad. Jag tål nämligen inte narkos så bra. Dessutom har jag väldigt svårt för att förlora kontrollen, att lämna över mig själv till andra människor. Typ operationer. Väldigt traumatiskt att ha varit nedsövd och inte ha något minne av att man varit "väck". När man sover har man ändå någon sorts kontroll då man hela tiden registrerar intryck under sömnen. Vid narkos är allt nada! Jo, en stuntman skulle man haft.

Helt osökt kom jag tänka på mitt jobb som läkarsekreterare och vad vi får utstå. Dr Xzwxzzwe namn ska jag kunna stava till. Kanske det uttalas Xzwxzzwe, men det stavas förmodligen Lpkpjuadsn. Och det man inte förstår dem säga när de dikterar, ska jag kunna skriva på ren svenska. Det innebär att jag måste ändra om så det stämmer grammatiskt, för annars får jag skämmas över det dåliga språket i journalen. Det har med yrkesstolthet att göra, för egentligen ska vi skriva **exakt** det doktorn säger. Men inte skriver man "Patienten vägde 72 kilo i hemmet innan han gick hit utan kläder". Nä, man skriver hellre "Innan patienten kom hit vägde han i bostaden 72 kilo utan kläder. Fast ibland är det värre. Ibland kan inte doktorn svenska, utan använder det arabiska uttryck han kan. Och det "måste" jag förstå och översätta. Och sedan måste man (jag) kunna laga skrivmaskinen, datorn, kopieringsmaskinen, kaffeapparaten, skrivaren och faxen. Jag är inte bara sekreterare, jag är tekniker också! Det diskuteras just nu inom min yrkeskår att vi ska byta namn från läkarsekreterare till medicinska sekreterare. Vi är nämligen inte sekreterare till läkaren. Vi är sekreterare inom den medicinska vården. Jag ska kunna namn på diagnoser, dess stavning, vad det innebär, serva läkare och sköterskor med journalutskrifter, boka patienttider, hjälp patienter i djungeln över rättigheter och så vidare. Och hela tiden ska man vara trevlig – vilket jag inte är. Beter sig någon dumt, så betar jag mig likadant tillbaks. Blir jag av anhöriga per telefon utskälld efter noter för något som jag inte ens varit i närheten av, så skäller jag tillbaks. Hotar med att lägga på luren om de inte kan vara sansade. Många tycker att man i den offentliga sektorn med service ska uthärda allt och ta skit för mycket. Dessutom finns en standardfras om vi blir utskällda för den urusla sjukvården. "Ring till din politiker som du röstade på". Hm, undrar om jag får skit för att jag skrev detta? I så fall är det smäsinta människor som klagar. Och jag ser fram emot att återgå i arbete?! Eh, ja?

Jag känner till en man som på fullaste allvar skrämmer andra med att inte dricka mjölk. □nledning: Man blir så in i helv** åderförkalkad av det! Kalken i mjölken – skulle det göra en åderförkalkad? Åderförkalkning har väl inget med kalk att göra, snarare fetthalten i blodet

1999-09-11, del 189

Whoops! Jag gjorde nog en tabbe när jag i går kväll tog min spruta. Eller rättare sagt, jag vet att jag gjorde en liten blunder. Råkade sticka mig två gånger med nålen istället för en. Inte bra. Borde ha bytt nål direkt, men jag märkte inte förrän efteråt att jag hade två blodfläckar på benet. Eftersom jag inte känner nålen så visste jag inte att jag redan kört in den en gång. Dessutom tror jag det fanns en luftbubbla i sprutan, för det värker i hela benet. Jaja, det är ju inget farligt... hoppas jag.

På det glada 70-talet läste jag Stålmannen. Där fanns så mycket framtidshopp i de tidningarna. Jag hade inte fyllt 10 och trodde på det som utspelade sig i serietidningen – nämligen att FN hade någon sorts övergripande kontroll över hela världen och att alla lyssnade till dem. Men ack, barnsliga dumheter! FN är fattigt och kan inte sätta sig emot US□ eller N□TO. I Stålmantidningarna på 70-talet illustrerades nämligen FN som den stora goda makten. Varför blev det inte så i verkligheten? Den goda makten är de väl, men i övrigt? Verkar ganska maktlöst, som ett gammalt tandlöst lejon. Förr i litteraturen: FN som jag precis beskrev det, som en övergripanden god makt. Motsatsen, det onda, stod Sovjetstaterna för med sina KGB-agenter. Hur verkligheten ser ut: Tandlöst FN, US□ den självutnämnda världspolisen, N□TO dess genomförande organ. Fienden i dag är småstaterna som terroriserar sina egna medborgare.

Hur kom jag in på detta med FN? Jo, jag tittade på CNN i går när sändningen avbröts då Kofi □nnan skulle göra ett uttalande om Östtimor. Det världsomspännande nyhetsprogrammet ansåg detta som viktigt? Bra! Det är så det ska gå till! Det stärker FN:s roll tror jag, att det inte bara är Clinton som får prata "live" i teve alltid.

Prins Harry i Storbritannien har fått en ny pappa. Lady Di:s före detta älskare uppger nu att han är fadern och inte prins Charles! Hur orkar de? Förmodligen p.g.a. alla miljoner som älskaren (en major) får för den avslöjande boken, där ett brev som Diana lär ha skrivit, berättar om att Harry är så lik sin far majoren. När tar skiten slut?

I förrgår höll jag på att störta utför en trappa. Lyckades gripa tag i ledstången. Jag bara *måste* flytta snart. Tyvärr är sjukdom inte en anledning till att få byta bostad. Förmodligen får jag själv skylla mig som sju år innan jag fick ms flyttade till ett sådant dumt ställe där det inte är anpassat för mig. Känner mig straffad. Tror dock att jag får färdtjänstkortet i veckan som kommer. Det är åtminstone en glad nyhet. Ska också i veckan ut med arbetskamraterna och äta. Än är jag inte glömd. Kanske för att jag är på jobbet varje vecka och dessutom mejlar till kamraterna? Synd bara att vi ska gå till den absolut sämsta kinarestaurangen i stan. Och ändå har vi cirka fem olika att välja på.

Oj, min skanner kan ju ta kopior! Wow! Kanske man någon dag skulle läsa manualen så här ett halvår efter att jag köpt den? Jag lyckades ändå ta en kopia av ett läkarintyg. Det skulle jag kunna förfalska. Fast det skulle jag inte få för mig att göra. Jag kan skriva ett eget och signera det med en läkares namnteckning. Men inte heller det skulle jag göra. Jag håller mina läkare i ett kort koppel och de lyder min minsta vink!

Jag brukar aldrig protestera mot t.ex. utvisningar, plågsamma djurförsök, miljöbrott eller annat som jag känner är fel. Men jag skrev och klagade på TV4! Gillade inte hur deltagarna behandlades i går kväll i *Sikt mot stjärnorn*. Fyran och femman fick inte gå fram på scenen utan ansågs väl vara så ute som man bara kan bli. Tänk så kul det hade varit för dem att få vara med i spänningen när man utsåg vinnaren på scenen. Man korade sedan trean och ettan. Men tvåan då? Jo, tvåan fick stå lite i bakgrunden och vara lite allmänt bortglömd. I praktiken innebar det att man hyllade trean och ettan. Men tvåan då? Tvåa blev ju ändå tvåa! Det borde uppmärksammas mer. Oj, vilket engagemang jag känner!

Jag har gått med ännu en mailinglista för MS-sjuka. En amerikansk sådan. Kände mig tvungen, för det har börjats diskutera utomlands om behandling med cannabis och marijuana! Eh, varför? Jo, på grund av smärtorna. Vilka smärtor, undrar jag? Visst, det förekommer smärtor, men vanlig medicin[16] hjälper väl? Skulle jag börja med marijuana också? Hur mycket värre skulle mina texter på nätet då bli? Tycker redan nu att jag är hög som ett hus.

□aargh! Vad har hänt med ZTV här hos mig? De har börjat koda sändningen helt utan anledning. Ock jag som vill se Dilbert i kväll!

Usch, ja. Jag fick biverkning av sprutan denna gång också. Tror jag kan sammanfatta det med migrän och frossa.

Det finns saker som jag inte förstår. Som detta med Seinfeld på teve. Ska den komedin vara rolig? Det visas avigt och rätt på de flesta tevekanalerna. Varför? Har hört så mycket om den serien, så jag har sett en hel del avsnitt. Men fattar noll. Skrattar inte. Kan svaret vara så att jag är lika neurotisk som personerna i serien och därför inte uppskattar ”humor”?

”Popstjärna dömd för knarkbrott”[17]. Varför detta hemlighetsmakeri? Han blev ju dömd för ett brott, varför då skydda identiteten? Och när blev rapartisten ”popstjärna”? Och varför gick det att skriva ut namnet när han under Vattenfestivalen häcklade kungahuset?

1999-09-12, del 190

Jag satt nästan hela dagen i går och skrev på engelska till den där amerikanska MS-listan jag gått med i. Riktigt roligt, men inte så lätt att skriva på engelska när det gäller sjukdomar och dess termer. Man har ju liksom ingen riktig hjälp av ordboken. Dock lugnade de mig med att min engelska är bättre än deras[18]. Jaså? Ja, då har de inte sett mina urusla betyg i engelska. Det jag imponerats mest av i denna mailinglistan är att trots det ska handla om ms, så handlar det också mycket om familj, vänner, intressen, dikter och roliga historier. Känns lite som en enda stor familj och väldigt avslappnat samtidigt som vi stöttar varandra i sjukdomen.

Det börjar bli jobbigt med sprutorna (säger jag efter bara två stycken). Jag ska ta dem varannan dag, vilket innebär att jag den ena dagen går och oroar mig och funderar på var jag ska sätta sprutan och om jag kommer att göra det rätt. Den andra dagen går åt till att må illa och oro över om jag gjort rätt. Så kan jag inte ha det. Får sluta bry mig eller att tänka för mycket. Men det blir väl rutin i detta också med sprutorna. Det är nog nu i början man funderar mer än nödvändigt.

Jag vill tipsa om en science fiction-bok som jag läste för några år sedan. Tyvärr kommer jag inte ihåg namnet på författaren[19], men boken hette Enders spel (Ender's game). Vad jag vet så ska den finnas i flera delar, men att bara del ett översatts till svenska. Boken har rejält många år på nacken (70-talet?[20]) men beskrivningen om framtiden är kuslig, för den beskriver hur vi faktiskt har det just nu. Det beskrivs ganska utförligt om fenomenen som vi nu lärt oss kalla Internet och diskussionsgrupper. Genom dessa diskussioner genom det elektroniska nätverket är man anonym, ingen vet om man är ung, gammal, man eller kvinna. Det handlar väldigt mycket om hur samhället utnyttjar barn till krig mot utomjordingar. Ender är bara ett barn, ett väldigt smart sådant med ständigt dåligt samvete. Han har en syster som försöker rädda världen genom "diskussionsgrupperna", och han har en bror som är fruktansvärt elak som försöker ta makten över världen. □lla är de barn. Föräldrarna är sekundära och nästan en förbrukningsvara. Åtminstone är det så här jag kommer ihåg boken. Var ett tag sedan jag läste den.

Gillar man fantasy och science fiction, så vill jag tipsa om SF-bokhandeln[21] i Stockholm[22] som har postorder. De är billigare än andra nätbokhandlare, även om utbudet är smalt. Jag har bara positiva erfarenheter från SF-bok.

1999-09-13, del 191

Vänta nu lite. Är det verkligen 1999? Jo, tydligen. Blev ett tag lite rädd att jag sovit i några år. Hade nämligen spindelväv i håret när jag vaknade i dag. Jag – en nutida Törnrosa?

Efter att ha tagit bort spindelväven i morse var jag tvungen att som vanligt starta datorn. Nästa chock – 139 mejl sedan jag lade mig i går. □ck, ja. Det är från den där amerikanska mailinglistan om ms. Kul,

men ack så jobbigt att behöva gå igenom.

Detta var för några år sedan på mitt jobb. Jag satt vid mitt skrivbord när jag kom på att jag skulle ringa ett samtal. Jag letade fram telefonnumret och slog det. En man svarade i andra änden med ett ”Ja, hallå?” Han lät ganska trevlig.

Jag presenterade mig vänligt med ”Hej, jag heter Jonas och söker Maria”. Då bara slängde han luren i örat på mig! Det var det otrevligaste jag varit med om.

Jag letade reda på Marias riktiga nummer. Hon hade råkat vända på de två sista siffrorna.

Efter att pratat klart med Maria såg jag lappen med det felaktiga numret. Jag bestämde mig för att ringa igen. När den där gubben svarade igen så skrek jag ”din jävla idiot” och slängde på luren. På lappen med det felaktiga numret skrev jag ”idioten”.

Några gånger i månaden, när jag skulle betala räkningarna eller kände mig allmänt nere, ringde jag upp gubben. Han svarade och jag skrek ”din jävla idiot” och jag blev på bättre humör.

Senare under året kom nummerpresentationen ”Telia Anita”. Snacka om att jag blev besviken! Nu var jag ju tvungen att sluta ringa idioten. Fast en dag fick jag en idé. Jag slog hans nummer och när jag hörde hans röst och ”ja, hallå?”, hittade jag på ett namn. ”Hej. Jag heter Bengt och ringer från Telia. Jag ringer för att höra om du känner till nummerpresentation?” Han sa ”Nej!” och slängde på luren. Snabbt som ögat ringde jag upp honom igen och skrek ”Det är för att du är en jävla idiot!” Anledningen till att jag berättar det här, är för att visa på hur man kan göra något åt sådant som irriterar dig.

När jag tänker efter så var det bara ljug det jag skrev ovan. Jag snodde texten från en mailinglista. En annan sak som en kvinna från Florida berättade i listan; Florida är känt för att vara pensionärsparadis. Det hade hon inget emot. Fast hon blev inte särskilt glad när hon var i affären. Vid kassan brukade pensionärerna komma på att de glömt något, men orkade inte gå tillbaks för att hämta varan. Då tog de den från någon annans kundvagn. Jag tackar för tipset!

Jag tog en ny spruta i går kväll. Det går riktigt bra nu, tycker jag. Förutom att jag som vanligt vaknade i natt och mådde skit.

Jag läser mer och mer om hur ms-sjuka glömmar namn och platser. Nu börjar jag bli orolig. Jag var nämligen med i ms-mailinglistan i maj, och har absolut inget minne av det. Men som bevis har jag mejlen kvar i datorn. Jaja, livet är som en skidbacke – framåt och utför.

1999-09-14, del 192

I dag fick jag besöka 10 000 i min dagbok på nätet.

Fick ett märkligt kuvert med posten i dag. Jag fick en musmatta. Igen. Jag har börjat dela ut alla musmattor jag får. Denna gång var det som en premie för att jag prenumererat på en tidning.

På tal om tidningar. Jag förvånas varje vecka över min lokala morgontidning. De har nämligen varje vecka ett reportage om ”Veckans traktor”. Bor jag på landet, eller bor jag på landet? Man till och med kostar på sig en färgbild över ”Veckans traktor”. Annars brukar de bara kosta på sig färgfoton då de har bilder av nyfödda.

Just nu skriver min lokala morgontidning bara om en sak. Inte en dag utan att där dessutom är upprörda insändarbrev. Vet knappt om jag vågar skriva om vad saken gäller. Det är nästan upprorsstämning i staden.

Vår stad har boulevarder – det vill säga gator som är långa och spikraka. För snart tjugo år sedan ändrade man om inne i stadskärnan från gator till gågator, där trafik är förbjuden. Helt okej. Men nu var det så att Domus ligger på andra sidan en trafikerad boulevard. Och eftersom folk springer i affärerna där det finns gågator, så förmodar jag att Domus kände sig lite utanför och lite avskurna. Men det har nu fixats. Ett par hundra meter av gatan utanför Domus har gjorts om till ett torg. Och det är detta torg som gör folk urförbannade. Det har i folkmun döpts om till Maffiatorget. Varför? Jo, man har gjort markbeläggningen randig med växelvis kullersten och växelvis nedsänkta släta stenblock. Men där är höjdskillnad. Kullerstenen ligger några centimeter ovanför stenblocken. Detta innebär att de med funktionshinder inte kan gå över torget. Har du rollator, kryckor, käppar eller rullstol, så går det inte att korsa torget. Antingen snubblar du, fastnar med käppen eller orkar inte föra rullstolen. DHR (De Handikappades Riksförbund) och pensionärerna är urförbannade. Med rätta. Dock ursäktas det hela med att kullerstenen har sjunkit ner till stenblockens höjdnivå om två år. Så om två år tror jag att jag kan bege mig till Domus utan missöden.

Som om inte detta var nog så får bilar fortfarande köra över torget som enkelriktats. Och vill du komma åt Minuten som finns vid torget, måste du parkera bilen typ en kilometer bort. Vilket ingen gör, utan man kör fram till Minuten och stannar på cykelvägen. Cykelvägen som har kullersten. Hur kul är det att cykla på den?

Och ännu värre; Går man runt hörnet på Domus så kommer man till Resecentrum där alla bussar finns. Det har tidigare sluttat när man gått runt hörnan. Det ändrade man och gjorde om till en trappa. Vilket gjort att minst fem personer störtat utför trappan och fått föras med ambulans till sjukhuset efter diverse benbrott. För tro inte att man märkt ut det hela med att där nu finns en trappa istället för trottoar. Räckan finns inte heller. Nu har man fått stänga av trappan för åtgärder.

Kristianstad i ett nötskal. Egentligen ganska komiskt, men då får man allt bortse från alla benbrott, pensionärer och handikappade. Men om två år ska ju allt återgå till det normala. Kanske...

Trött, trött, trött. Jag överansträngde mig i går. Genom att tvätta och handla. Låter inte klokt. Till och med pensionärer är piggare. Men så har de inte ms heller. Nu är det så att jag inte bryr mig om hur trött jag är. För i kväll ska jag ut med jobbkompisarna på restaurang. Vi ska tacka av en som nu flyttar till annan ort och fått jobb på det stora sjukhuset i söder. Så kan det gå när man hittar Mannen på Aftonbladets chat.

1999-09-15, del 193

Hur många gånger har jag inte tänkt lägga av med att skriva dagbok på nätet? Ändå fortsätter jag. För jag har kul. Undrar om någon stackare plågat sig själv med att läsa alla anteckningarna? Eventuella hjärnskador p.g.a. att ha läst min dagbok kan jag bara beklaga. Bwhahaha *demoniskt skratt* (Aj, hornen skaver i pannan) .

Bön om stillhet

*Giv mig frid genom att låta mig acceptera saker som jag inte kan ändra,
Modet att ändra saker som jag inte kan acceptera,
Och visdom att gömma kropparna på de människor,
Som jag var tvungen att döda i dag då de gjort mig förbannad.*

*Hjälp mig dessutom att vara försiktig med de tår jag trampar på i dag,
Då de kan hänga samman med det arsle som jag kanske måste kyssa i morgon.*

Hjälp mig att ge mitt arbete 100 %.... 12 % på måndag, 23 % på tisdag, 40 % på onsdag, 20 % på torsdag, och 5 % på fredag.

*Och hjälp mig att komma ihåg, eftersom jag har en urusel dag,
Och det verkar som om alla försöker göra mig förbannad,
Att det behövs 42 muskler till att rynka pannan,
Och bara 4 att räta mitt långfinger och säga till dem att dra åt helvete...*

Ovanstående bön är en fri översättning jag gjort på en text jag ”lånat” av en kompis på den amerikanska ms-mailinglistan.

”... men **du** ser ju pigg ut...” får man ibland höra från någon när jag berättat att jag har ms. Visst, jag blir jätteglad när någon säger så som känner mig. För de har åtminstone något att jämföra med, hur jag varit innan sjukdomen. Värre är det när någon okänd person säger så till mig och ”ifrågasätter” min sjukdom när jag berättat att jag inte klarar av något visst p.g.a. ms. Då blir jag sur och upprörd. Kan man inte vara sjuk om man ser frisk och glad ut? Måste man se märkt ut och vara totaldeppad? Okända människor låter så tvivlande när de säger det där om att se pigg ut. Vänner som säger det är mer glatt överraskade när de säger det. Hur illa det känns när någon tvivlar på en beskrev en kvinna från ovan nämnda ms-lista. Jag citerar:

”Jag misshandlades svårt i fyra år av min man. Han slog mig aldrig i ansiktet, så ingen märkte något. När jag sedan flydde undrade alla om det verkligen var så allvarligt eftersom ingenting märkts.”

Förstår ni skillnaden och jämförelsen?

I går kväll var jag på restaurang med arbetskamraterna och tackade av en kamrat som slutar och dessutom flyttar. Hur var det? Jo, det var kul att träffa kamraterna. I övrigt blev vi utskällda och avsnästa av restaurangpersonalen. Fick vänta en timme på maten. Mat som jag aldrig tyckt varit god på just denna restaurang. Jag bojkottar stället, men fick nu ge vika när vi var ett större sällskap (25 personer). Bara kvinnor! Nästan. Jag var ju där, och doktorn som heter det samma som mig. Det sistnämnda är inte så lyckat på jobbet. När någon skriker Jonas så svarar vi båda unisont ”Ja?”. Tröttsamt. Men restaurangbesöket var sorgligt med avtackningen, även om det var roligt att träffa kamraterna. Men jag kunde ingenting höra. Hör så dåligt när det är mycket sorl i lokalen. Oj, jag kom precis på en sak. Jag ”råkade” ju slå till servitrisen två gånger med kryckan. Det var inte meningen, men det gjorde nog inget. Jag hade gärna gått bärsärkagång på det stället med min krycka. Som jag sagt tidigare: Jag har en krycka – och jag vet att använda den! Bwhahahaha!

Jag kan svära på att några av de skollärare jag haft varit besatta av något som inte ens jag vågar tänka på. De värsta lärarna jag haft måste ha varit de på högstadiet för femton år sedan.

- Matteläraren – Älskade att stryka underlivet mot tjejernas ryggar när han gick bakom dem i bänkraderna. Protesterade de fick de ”kvarsittning” (**alla** tjejerna) där han fortsatte med sin ”hobby”.
- Musikläraren – Blev med tiden polisanmäld och sparkad. Misshandlade eleverna under lektionstid genom att slå dem – på riktigt med knytnäveslag.
- Teckningsläraren – Sparkade sina elever allt vad han kunde på benen och ryggen.
- Geografiläraren – Svarade man fel på en fråga, tog han fram sin nyckelknippa och dängde den allt vad han kunde på elevens knogar.

De mer normala lärarna fanns också. Och de som avgudades. Tur att åtminstone de gjorde skoltiden uthärdlig. Hade jag för tio år sedan kommit in på det jag ville på universitetet, så hade jag varit gymnasielärare nu i svenska. Det skulle jag inte känna för i dag.

Blir det tjatigt om jag varannan dag berättar om mina små rara sprutorr jag tar? I går fick lilla mor vara med och se på för första gången. Med tiden är det bra om hon kan blanda sprutorna och ge mig injektionerna, för kanske jag plötsligt blir sämre i händerna och inte kan ge mig själv sprutan. Hon var tvungen att sitta när jag satte nålen i magen (på mig själv) för att inte svimma. Men det gjorde hon inte. Jag tror hon är stolt att över att inte ha dånat. När hon sedan berättade för sambon om vad jag gjort, sa han ”men det där kan jag också”. Kanske inte så konstigt. Han är lantbrukare och har djur som ibland får behandlas med sprutor. Men aldrig i livet han får gå nära mig med en spruta. Jag vet inte om han inser skillnaden mellan mig och en hingst. I och för sig ingen större skillnad, men ändå!

Min ms-kompis har gjort det igen! Här kommer en text jag översatt:

Det hela utspelade sig i en liten bergsby i West Virginia. En gammal bergsbo och hans unga fru skulle skilja sig vid den lokala domstolen. Men vem som skulle ta hand om barnen ställde till problem. Mamman hoppade upp och protesterade mot domaren, att eftersom hon fött barnen till denna värld, så skulle hon få vårdnaden av dem. Den gamle bergsbon ville också ha vårdnaden av barnen. Domaren frågade efter hans sida av historien, och efter en lång stunds tystnad, reste sig den gamle bergsbon sig sakta ur stolen och sa, ”Herr domare, när jag lägger en femkrona i en godismaskin och en chokladkaka kommer ut, tillhör den mig eller godismaskinen?”

1999-09-16, del 194

Jag börjar med några historier som jag översatt. Ja, i dag igen! Precis som tidigare är det en ms-kompis i Amerika som delat med sig.

Två äldre damer var ute och körde en stor bil – det var knappt någon av dem kunde se över instrumentbrädan. Plötsligt kom de till en trafikorsning. Trafikljuset visade rött men de bara körde på. Tanten i passagerarsätet tänkte för sig själv ”Jag måste ha blivit vimsig; jag kan svära på att vi körde mot rött”. Några minuter senare kom de till ytterligare en korsning där det var rött, och återigen körde de mot rödljuset. Nu var damen i passagerarsätet nästan helt säker på att det varit rött, men oroade sig starkt för att hon verkligen höll på att bli dement. Hon började bli nervös och bestämde sig för att mer noggrant titta på vägen och se efter vad som skulle hända i nästa korsning. Vid nästa trafikorsning var det helt klart så att det var rött och de körde på utan att stanna. Hon vände sig till den andra kvinnan och sa: ”Ragnhild! Vet du om att du precis kört mot rött i tre korsningar! Du kunde ha tagit livet av oss!”

Ragnhild vände sig mot henne och sa: "Åh, är det jag som kör?"

En klassiker...

Ett gift par kom överens om att den som dog först skulle komma tillbaka och berätta för den andre om livet efter döden. Kvinnans största skräck var att det inte skulle finnas något himmelrike. Efter ett långt liv så var det mannen som först dog, och som utlovat hörde han av sig.

– Greta... Greta..

– Är det du Hilding?

– Ja, jag har kommit tillbaks som vi bestämde.

– Hur är det?

– Tja, jag stiger upp på morgonen, har sex, äter frukost, har sex, badar i solen, har sedan sex två gånger, äter lunch, har sex nästan hela eftermiddagen, äter middag, har sedan sex till sent på kvällen, sover och börjar sedan om från början igen.

– Åh, Hilding. Du har då verkligen kommit till himmelriket.

– Nej för helsike. Jag är kanin på Gotland.

En dag satt en man och tittade ut genom köksfönstret samtidigt som han drack sitt kaffe och försökte lära papegojan att prata. Precis då såg han ett gäng småungar som försökte hoppa över hans staket. Han skrek till dem: "Sticker ni inte så ringer jag polisen!" Ungarna skrek tillbaks: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!" Och papegojan upprepade dem: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!"

Nästa dag bergsklättrade mannen med sina två bröder, och av någon dum anledning hade han tagit med sig papegojan. En av bröderna föll ner i ett hål. Den andre brodern skrek: "Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom." Och papegojan upprepade det. Två veckor senare gick mannen till ett tivoli och han tog papegojan med sig. På håll hörde papegojan "Slå ner dockan, vinn ett pris!" Och så upprepade papegojan det.

På söndagen gick mannen med sin papegoja till kyrkan där prästen började sin predikan med "Gud bor där uppe" och pekade mot taket. Då sa papegojan: "Skitsnack! Skitsnack! Skitsnack!" Prästen brydde sig inte om honom. Istället sa prästen: "Djävulen bor där under" och pekade mot golvet. Papegojan sa: "Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom. Hämta ett rep, dra upp honom." Nu blev prästen arg och i ren desperation kastade han bibeln mot papegojan, missade och råkade träffa en nunna. Precis då sa papegojan: "Slå ner dockan, vinn ett pris!"

Tja, inte ens jag tyckte att denna var så rolig på slutet. Fattade nog inte riktigt.

~~~~Vår tids motsägelse – George Cörlin~~~~

Vår tids motsägelse är att vi har större byggnader, men kortare stubin; bredare motorvägar, men mindre synpunkter.

Vi spenderar mer, men har mindre; vi köper mer, men uppskattar det mindre.

Vi har större hus och mindre familjer; fler möjligheter, men mindre tid; vi har olika grader, men mindre känsla; mer kunskap, men mindre omdöme; fler experter, men fler problem; mer medicin, men sämre hälsa.

Vi dricker för mycket, röker för mycket, spenderar slösaktigt, skrattar för lite, går upp uttröttad, läser för sällan, tittar på teve för mycket, och ber för sällan.

Vi har mångfaldigat våra ägodelar, men har reducerat det som är värdefullt.

Vi pratar för mycket, älskar för sällan, och hatar för ofta.

Vi har lärt oss att kämpa för brödfödan, men inte för ett liv; vi har lagt år till våra liv, inte liv till åren.

Vi har varit till månen och tillbaks, men har svårt att gå över gatan och hälsa på den nya grannen.

Vi har tagit kontrollen av den yttre rymden, men inte den inre sfären.

Vi har gjort större saker, men inte bättre saker.

Vi har renat luften, men förorenat vår själ.

Vi har brutit ner atomer, men inte våra fördomar.

Vi skriver mer, men lär oss mindre.

Vi planerar mer, men åstadkommer mindre.

Vi har lärt oss att skynda, men inte att vänta.

Vi bygger fler datorer för att kunna spara mer information för att kunna göra fler kopior än någonsin förr, men har mindre kommunikation.

Detta är en tid av snabbmat och sakta smälta maten; stora män, och små personligheter; orimliga förtjänster, och tomma relationer.

Detta är en tid av världsfred, men inrikes krigsföring: mer fritid, men mindre glädje: fler sorters mat, men mindre näring.

Detta är en tid av två inkomster, men fler skilsmässor: häftigare hus, men splittrade hushåll.

Detta är en tid av snabbsemester, engångsblöjor, engångsmoral, engångsligg, övervikt, och tabletter som gör allt från att pigga upp till att dämpa, till att döda.

Detta är en tid då det finns mycket i skyltfönstret och inget på lagret; en tid då teknologin kan få dig att läsa detta, och en tid då du kan välja mellan att dela med dig av denna insikten, eller bara stänga av.

Följ Dina Drömmar....

Lev Och Låt Leva....

Låt ndra Så Göra....

Ovan är inte den bästa översättning jag sett precis, men så är det också jag som gjort den i all hast

Jag nämnde det aldrig, men sprutan jag tog härom dagen funkade rätt så bra. Fick inga biverkningar på natten. Min sköterska ringde nämligen på dagen och tyckte att jag borde ta två Alvedon innan jag hann få biverkningen. Så det gjorde jag. Och det fungerade! Sov utan problem hela natten och kände mig pigg och utvilad dagen efter. Så pass bra så att jag kunde gå normalt utan krycka under dagen. Känns lite som om mitt nuvarande skov är på tillbakagång. Hoppas nu mina injektioner hålla skoven stängden lite, eller åtminstone lindrar det något. Skoven har härjat rejält med mig senaste månaderna. Är lite rädd att skoven går över till att bli elakartad. Då kan man inte längre kalla det för skov. Då får det heta sekundär progressiv ms – den form av ms där man bara blir sämre och sämre utan några återhämningsperioder. Jag har aldrig hört att någon under trettio fått den svåra formen av ms – och jag hoppas ingen upplyser mig om att det kan förekomma. Någon form av illusion vill jag hänga kvar vid. Jag tar så lätt vid mig. Som detta att alla (huvuddelen) de med-ms:are jag lärt känna har den allvarliga formen av ms. Skrämmer mig lite. Vet inte riktigt varför. Personerna skrämmer mig naturligtvis inte, det är deras form av ms som gör det. Min teori är att det via datorn är ovanligt med-ms:are som har det skovvis. Många förnekar nog

sjukdomen eftersom den inte alltid ställer till så mycket besvär. Självt känner jag det som ett stöd att höra av andra med ms – oavsett vilken form av ms de har. Jag kan inte heller blunda för risken att jag någon gång i mitt liv kommer att bli svårt handikappad av ms. Eller inte alls. Som sagt; det är djävulens lotteri, som Hoffsten sa. Man vet aldrig, kan aldrig ta ut något i förskott, utan man får glädjas åt nuet oavsett vad man drabbas av. Hoppas jag behåller den inställningen.

Vad händer om jag släpper kryckorna och går? Jo, jag går någorlunda normalt, förutom att jag slänger lite med benen. Ser ut som om jag druckit starka drycker. Därför har jag minst en krycka så folk förstår bättre. Cirka hundra meter kan jag gå utan kryckor utan att tappa balansen. Sedan kan jag inte ta ett steg till. Tvärstopp. Har förstått att många går utan hjälpmedel hemma, men har rullstol utomhus.

Dags för ny spruta i kväll. Det känns inte så jobbigt, men jag undrar varje dag om det var i dag eller i morgon det var dags för nästa spruta. Hade det varit varje dag så hade det varit lättare att komma ihåg.

1999-09-17, del 195

Ja, är jag eller är jag inte? Det är frågan. Om jag är pryd alltså. Ska jag våga dra en fräckis här? Äsch, jag blundar och chansar. Precis som när jag skulle köra upp för tio år sedan.

*Johan gick till läkaren och sa: "Doktorn, jag har svårt att få erektion. Kan du hjälpa mig?"
Efter en fullständig undersökning sa doktorn till Johan: "Ditt problem är att muskeln runt penisroten är skadad. Det finns inget vi kan göra om du inte är villig att delta i ett behandlingsexperiment."*

Sorgsen frågade Johan: "Vad går behandlingen ut på?"

"Jo" förklarade doktorn, "vi tar en muskel från en bebiselefants snabel och transplanterar den till din penis."

Tyst funderade Johan på detta och sa till slut: "Tanken på att aldrig mer få ha sex igen är mer än vad jag klarar av. Vi gör det."

Några veckor efter operationen fick Johan klartecken till att använda sin förbättrade utrustning. Han planerade en romantisk kväll tillsammans med flickvännen och tog med henne till stadens finaste restaurang.

Mitt i middagen kände han en rörelse mellan sina ben som till slut gick så långt att det blev obekvämt. För att lätta på det hela var han tvungen att dra ner gylfen. Omedelbart for hans penis upp ur byxorna och upp på bordet där den tog tag i en minibaguette och drog sig tillbaks ner i byxorna.

Till en början var Johans flickvän chockad men sa sedan med ett slugt leende: "Det var fantastiskt! Kan du göra om det?"

Johan svarade: "Jaa, jag tror det, men jag tror inte jag får plats med en fralla till i häcken."

Åhå! Så Internetworld (nummer 7 – oktober) har haft den goda smaken att skriva om dagböcker på nätet? Ett väldigt bra reportage där två dagboksskribenter intervjuades. Två bekanta till mig dessutom!

Utomordentligt god smak av tidningen. Intervjuoffren var Bitte och Björn. Kul! Dessutom kom Annica med på ett hörn i egenskap av ägare av en stor dagbokssamling. Som sagt... kul!

För en del månader sedan skrev en veckotidning om fenomenet dagböcker på nätet, och det var urkasst beskrivet. Därför var det en positiv överraskning när det nu skrevs om ämnet igen i en tidning. Dessutom intervjuades helt klart rätt personer. Men en sak förvånar mig lite – varför har man inte kunnat läsa i deras dagböcker att de intervjuats?! Trodde det var sådana här stora saker man skrev om i sin dagbok.

Tja, gårdagens största händelse var att jag tog en sprut igen. Det är väl lika intressant som att någon tar en Alvedon. Med andra ord händer det inte så mycket just nu. Tycker dock att jag börjar bli bättre för var dag. Måtte det hålla i sig! Väntar fortfarande på det där färdtjänstkortet som aldrig vill komma. Får jag det inte i nästa vecka så skriker jag högt – i telefon på den som är ansvarig för att jag ska få kortet. I och för sig har jag nu tre bra veckor då lilla mor kan ställa upp och köra. Men jag tycker jag är en belastning ändå, och att om hon nu har semester ska hon slippa agera personlig assistent åt mig. Kunde det bli bara lite bättre i benen så skulle jag inte behöva färdtjänst, utan kanske kanske klara av att ta bussen. Tänk vad två Alvedon hjälper mot de hemska biverkningar jag får av mina sprutor. Skönt att det hjälper

1999-09-18, del 196

Innan jag fick ms var jag en hängiven blodgivare. Precis som de flesta andra på jobbet började jag lämna blod för några år sedan när jag såg vilken nytta det gjorde. Inte blev det sämre av att jag är A- som är mellanvanlig/-ovanlig sort. Eftersom jag redan fanns på sjukhuset så brukade man ringa akut efter mig. Jag till och med visste i förväg vilken patient det var som skulle få mitt blod. Naturligtvis var det ingen som sa det p.g.a. sekretessen, men jag visste ändå då jag på jobbet har ganska stor överblick på patienterna. I och med att jag visste vem patienten var, så såg jag också hur viktigt det var.

Nu får jag tyvärr inte lämna blod. Dels för att jag har en sjukdom, men också för att jag medicinerar. För min del var det lite jobbigt att lämna blod – inte för att det gjorde ont, för det gör det inte – utan därför att jag blev svag av blodförlusten även om det i det stora var sekundärt. Jag svimmade aldrig, men det hade det varit värt. Så viktigt tyckte jag att det var att lämna blod! Därför vill jag uppmana alla som inte har medicinska hinder att ta kontakt med sin blodgivarcentral och bli blodgivare. Hoppas någon nappar på det som kanske har funderat på det och inte kommit till skott. Eller att man får sig en funderare och anmäler sig. Jag gjorde en skillnad när jag lämnade blod. Det kan du också göra!

Ack du ljuva 80-tal! Musiken, kläderna, frisyerna! Det var tider det! På den tiden var man antingen hårdrockare eller syntare. Det var ett långt årtionde, för jag hann med att vara båda delarna. Dock inledde jag min karriär i början av 80-talet som punkare. Jag har haft pudelfrisyr – långt permanentat hår, smal

discoslips (chockrosa) och ljusgrå myggjagare! Jag var rena svärmorsdrömmen! Fast då var jag nog syntare. Som syntare var det väl inte så tufft med jeansjacka och tryckta tröjor med hårdrocksmotiv. Man drev ganska bra med hårdrockare och syntare på den tiden. De kallades för hårtorkare och syltare; hårdrockaren fönade ständigt sitt stora långa hår och syntaren hade alltid en burk med hårgelé att hålla över huvudet. Nu när man ser tillbaks på musiken, så var det ingen större skillnad mellan den.

1999-09-19, del 197

Jag förstår inte. De dör. Är det någon skillnad mellan USA och Sverige när det gäller ms? Där på andra sidan Atlanten verkar de vara mycket sjukare i sjukdomen. Jag har i över en vecka följt deras mailinglista och upptäckt att ms där är dödlig. Vad jag kan förstå så är det mycket ovanligt här i Sverige att dö i ms. Ofta är det en följdkomplikation till långvarigt sängliggande då man kan få lunginflammation. Är det skillnad i miljön? En förklaring skulle kunna vara att man i USA inte direkt har råd med behandlingar. Undrar hur det egentligen ligger till.

Hur man imponerar på en kvinna:

Uppskatta henne

Gosa med henne

Kyss henne

Smek henne

Älska henne

Uppskatta henne

Busa med henne

Trösta henne

Skydda henne

Krama henne

Håll i henne

Uppvakta henne

Köp presenter till henne

Lyssna på henne

Bry dig om henne

Stötta henne

Gå till världens ände för henne

Hur man imponerar på en man:

Visa dig naken

Hämta en öl till honom

En man försökte förklara för sin fru att kvinnor pratade mycket mer än män. För att bevisa sin ståndpunkt visade han henne en undersökning som gjorts där det framgick att män i allmänhet använde 1 500 ord varje dag, mot kvinnorna som använde minst 3 000 ord. Hans fru funderade på detta ett ögonblick och sa: "Kvinnor använder dubbelt så många ord som män därför att de måste upprepa allting de säger".

"Va?" sa mannen.

Män är träskallar – jag vet – jag är själv en sådan. För att bevisa hur träskallig jag är så drar jag en fräckis också.

Britta och Sven hade gått i pension och bestämde sig för att skaffa en extrainkomst genom att hyra ut ett rum i den stora villan. Efter några dagar dök en attraktiv ung kvinna upp och sökte om att få hyra rummet. Hon berättade att hon var modell och jobbade inne i staden, i en studio, i några veckor framåt. Hon ville också hyra rummet från måndagar till torsdagar, men var beredd att betala för hela veckor. Britta visade henne hela huset och de bestämde sig att göra slag i saken på en gång.

"Där är bara ett problem", sa modellen. "På grund av mitt jobb måste jag bada varje kväll, och jag uppmärksammade att ni inte har något badrum med badkar."

"Åh, men det är inget problem", svarade Britta. "Vi har ett kar utomhus som vi kan bära in i vardagsrummet framför den öppna spisen, och fylla karet med varmt vatten".

"Men din man, då?" undrade modellen.

"Åsch, han spelar bowling nästan alla kvällar, så han är inte hemma då" svarade Britta.

"Bra" sa modellen. "Nu när det är avklarat så ska jag iväg och jobba. Vi ses i kväll".

På kvällen gick Sven som vanligt till bowlinghallen medan Britta förberedde modellens bad. Efter att ha klätt av sig steg modellen ner i badet. Britta blev förvånad över att se att modellen inte hade något pubeshår där nere. Modellen såg hur Britta stirrade, och förklarade att det var nödvändigt att raka sig som modell när man visade upp sig i baddräkter och underkläder. Senare när Sven kom hem berättade Britta om detta märkliga fenomen för honom utan att han trodde på henne. "Jo minsann, det är sant!" sa Britta. "Om du inte tror på mig, så ska jag i morgon kväll låta gardinerna vara lite på glänt så att du själv kan kika in och se efter."

Nästa kväll gick Sven hemifrån som vanligt och Britta förberedde inför modellens bad. När modellen stod naken vid karet, ställde sig Britta bakom henne. Britta tittade mot fönstret och pekade mot modellens bara underliv. Sedan lyfte hon upp sin kjol, där hon inte hade några trosor under, och pekade mot sin egen håriga buske. Senare kom Sven hem och de gick och lade sig.

"Nå, tror du på mig nu, då?" frågade hon Sven.

"Ja" svarade han. "Jag har då aldrig sett något liknande i hela mitt liv. Men varför blottade du själv genom att lyfta på kjolen?"

"Bara för att visa skillnaden" svarade Britta. "Men du har ju sett mig miljontals gånger."

"Ja" svarade Fred, "det har jag – men det har inte resten av bowlinglaget gjort."

Den senaste veckan har jag här delat med mig av historier som jag fått via mailinglistan för ms-sjuka i USA. Det är därför översättningarna är så taskiga. Undrar ni vem som har denna sjuka humor, precis som jag? Jo, det är Kim – en pensionerad yrkesmilitär med ms som är rullstolsbunden och (nästan) blind. Men inte hindrar det honom från att hålla humöret uppe på oss andra med ms. Jag har frågat honom och det var okej att jag snodde hans texter. Han i sin tur har fått alla historierna från andra.

1999-09-20, del 198

Usch, jag la mig sent i går. Eller var det tidigt i dag? När morgontidningen kom hade jag inte lagt mig. Den kom kl. 04.18. Undrar när jag ska bli färdig till att vända tillbaks dygnet igen? Det trodde jag i och för sig att jag skulle göra när jag började ta mina sprutor. De ska tas på kvällen och sedan ska man sova när biverkningen kommer på natten. Det är bara det att jag nu slipper biverkningarna och därför stannar uppe. Kan inte bli alltför roligt när jag ska börja arbeta. Fast det är ju till en början med bara två timmar om dagen, så jag behöver inte dyka på upp jobbet förrän senast kl. 15.

I fredags tittade jag på en film på trean, nämligen *Babe – den modiga lilla grisen*, eller vad den nu hette. Den var så där löjligt gullig med dubbade röster på svenska. I går kväll tittade jag på *□liens – återkomsten*. Snacka om kontrast! Tänk om de hade korsat dessa filmer till en. Babilens! Ripley är livrädd. I hennes bröstorg finns en pratande griskulting som vill spränga sig ur hennes innanmäte. Eller nåt... Rymdskeppet är invaderat av babilens som springer i taket. Det enda sättet att bli av med är att grilla dem med eldkastarna. Det hela slutar lyckligt med att man äter grillad skinka. Fantasi?

1999-09-21, del 199

Här satt jag så deppad och asocial och tyckte synd om mig själv. Ingen (inte många) som hört av sig. Inget kul. Uttråkad. Då hörde jag rösten! Ja, rösten... Inte de där som håller till i mitt huvud, utan rösten som jag kopplat till mitt mejlprogram. Så fort det rasslar till i min inkorg säger en kvinna ”Master, I have mail for you”. Och där var det – utnämnelser till månadens hemsida. Dock sträcker det sig över september och oktober. Kul! Det piggade upp mig. Tack Tommy!

Har som sagt inte varit på riktigt humör i går. Det var jobbigt med min spruta. Den första jag fick tag i hade det runnit klister i, såg det ut som. Den andra sprutan flög tvärs över bordet p.g.a. trycket i ampullen. Skulle sticka nålen i magen i dag. Det tog emot men jag stack ändå tills det gav vika, vad det nu var. Sedan blödde det rejält. Har det inte gjort innan. Nåja, än lever jag. Tror jag. Rent fysiskt så mår jag lite bättre i min ms, men tröttheten! Jag har fått ms-tröttheten igen. Den är så jäkla jobbigt! Det har ingen betydelse hur mycket jag vilar eller underviker att anstränga mig. Tröttheten är konstant – förlamande trötthet.

Vill så gärna ha katt. Har jag alltid önskat. Vi hade katt när jag var liten och den katten avskydde mig. Dock har det inte hindrat mig från att älska katter. Undrar om det är något katter märker eftersom även skygga sådana spinnande går fram till mig? Många vill också sitta på min axel av någon anledning. Kommer ihåg för några år sedan då jag var hon min kusin med familj. De hade en gammal katt som inte gick nära människor. Jag satt vid middagsbordet, där var fullt med gäster. In genom dörren kommer katten, får syn på mig, börjar spinna och tar ett hopp upp på stolen där jag sitter och vidare upp på min axel. Sedan satt den där hela kvällen och spann och körde huvudet mot min hals. Lyft man bort henne hoppade hon upp igen, så hon fick sitta kvar. Detta beteende var inte denna katt ensam om att ha. Jag har råkat ut för liknande andra gånger också.

Jag kan tänka mig hund också, även om jag nu är kattmänniska. Anledningen till att jag inte skaffat djur är för att jag tycker synd om dem om de skulle bo i min lilla två på femte våningen. Tycker att där måste åtminstone finnas en trädgård om man ska ha katt eller hund. Därför hoppas jag på den marklägenheten som jag aldrig får något erbjudande om. Sedan finns det ett annat problem också. När jag inte orkar eller klarar av att ta hand om ett djur, vem ställer då upp? Det finns så mycket osäkerhet om och hur jag har möjligheten att skaffa ett djur. Jag tror det hade varit bra för mig med ett djur som sällskap om jag nu är så mycket sjukskriven och går ensam hemma.

Ett bra och sant citat (om än inte upplyftande):

My definition of "Health" is: Merely the slowest possible rate at which one can die".

Det är konstigt hur en dröm kan ställa till det. I natt drömde jag om att det var min första dag då jag skulle arbetspröva. När jag kom till jobbet hade man inte gjort några förberedelser alls med att skapa någon plats till mig. Jag var jättetrött och behövde sätta mig, men det var upptaget överallt. Jag blev förbannad, gick till bossen och hon blev irriterad då hon tyckte jag var gnällig. Hon rusar ut, tar en annan arbetskollegas arbetsuppgifter och kastar till mig. Jag tyckte detta var oförskämt eftersom det var ett arbete som innebar att jag skulle gå och stå, vilket jag inte klarar. Dessutom blev arbetskollegan jätteledsen och arg på mig som "stal" hennes jobb. Varför berättar jag detta? Jo, jag var nämligen på jobbet i dag. Det kändes inte bra eftersom jag hade drömkänslan kvar och var smått förbannad över vad som hänt i drömmen. Och än hade det inte direkt hänt något för att ta emot mig om knappt två veckor. Början till en sanndröm?

Har i dag åtminstone fått två goda nyheter:

- Jag fick anstånd med min högskoleplats till nästa höst.
- Jag fick beviljat färdtjänst för ett helt år! Wow! Det är den längsta möjliga period man kan få beviljat! Det beror säkert på att läkaren i intyget skrev att mina besvär med benen var bestående. Det vet jag inte än om det är. Tryggt att åtminstone ha fått färdtjänst. Nu väntar jag bara på själva färdtjänstkortet så jag i praktiken kan ta mig ut. Dröjer nog ungefär en vecka till.

Om jag skulle dela med mig av ett recept på biffar? Enkla, lätta och goda. Blanda någon sorts fårs med gul lök, salt, svartpeppar och chilisås! Mer behövs inte. Snabbt går det också. Biffarna blir smuliga men det har ingen betydelse. Gott! Ska själv nu gå och äta sådana.

1999-09-22, del 200

Jag vill passa på och tacka alla som skickat uppmuntrande mejl till mig. Jo, jag är deppad, men det är inte så farligt. Känns lite som om det är datorn som är skuld till det. Har suttit mer än jag brukar framför den och ändrat på hemsidan. Än är inte halva jobbet klart, men jag tar ett par dagars paus. Dock ingen paus härifrån. Dagboken är det som är drivkraften just nu.

Hoppas! Så jag fick färdtjänstkortet redan i dag?! Det känns väldigt konstigt. Det blir så konkret att man är sjuk då man får sådana här små bevis för att allt inte är som vanligt. Jag känner mig inte som pensionär bara för färdtjänsten, men konstigt är det. Inte känner jag mig heller som en belastning för samhället, då det är samhällets skyldighet att ställa upp. Men olustigt är det. Tror inte jag känner igen mig i den här

situationen som ms:are. Jag har inget emot sjukdomen, men jag oroar mig nog lite över att andra inte längre ser mig för den jag var och fortfarande är. I andras ögon har jag nog blivit en annan person då en anpassning till mig och nya behov krävs. Ännu en pusseldel i mitt deppighetspussel? Och jag börjar nog också bli nervös/orolig/uppspelt över att det snart är dags att börja jobba. Det tråkiga med arbetet är att jag inte får återgå till mitt arbete där jag var innan jag blev sjuk. Arbetsuppgifterna måste anpassas och jag med dem. Många av mina arbetskamrater som jag jobbat med i sju år har det senaste halvåret slutat. Det roliga är att få komma igång igen med jobbet som betydde så mycket av mitt liv innan jag fick tänka om. Kul att få träffa läkarna som man kan reta och reta sig på.

Jag har aldrig trott på hälsokost. Det sägs att det är *så* nyttigt jämfört med alla kemikalier som läkarna skriver ut. Eh, jäså?! Då vill jag upplysa om att de traditionella läkemedel som skrivs ut är kontrollerade och man känner till biverkningar och effekter. Där finns en dokumentation. Det är det sista man kan säga om hälsokost generellt. Många tror att man inte kan få biverkningar av hälsokost då det är ”naturliga” ämnen. Snicksnack! som Kalle Anka brukar säga. Vissa växter är och kan vara farliga. Fick i går veta att om man har ms så får man inte ta Echinagard när man känner att en förkylning är på väg. Eller rättare sagt, man får *aldrig* som ms:are ta Echinagard. Varför fanns det ingen förklaring till, utan jag kastade ut frågan till den svenska MS-listan. Svaret lär vara att Echinagard är skadligt mot de vita blodkropparna. Och att Echinagard ska stärka immunförsvaret. Problemet är bara att hos en med ms så är immunförsvaret överaktivt och jobbar för högtryck. Min kropp försvarar mig mot det skyddande hölje som finns runt nervtrådarna, varav jag får mina ms-symtom. Eftersom jag tar sprutor med betainterferon får jag inte ta ginseng. Detta hälsokostpreparat påverkar levern så man får förhöjda levervärden. Och det samma gör mina sprutor. Vilket är viktigast/farligast? Att jag får min ms i schack eller om jag får en släng av en förkylning? Lätt val! Vet också att en kvinna sökte för svåra buksmärter och hade dåliga prover och var enormt sjuk. Det visade sig att hon åt 20 olika hälsokostpreparat om dagen. Efter att ha slutat med det så blev hon frisk som en nötkärna.

Som jag nämnde ovan. Jag har fått färdtjänstkortet. Vad ska jag nu göra? Var ska jag resa? Måste hålla mig inom kommunen. Jag behöver lägga ett brev på brevlådan. Kan man beställa färdtjänst för det? Har femtio meter till brevlådan.

Någon mer än jag som är nyfiken på den nya Bibel 2000 som ska komma ut senare i höst? Jag vill se hur det ser ut med det nyare och mera lättlästa språket. Är innehållet det samma eller har det ändrats med språket? Risker finns att man upplever innehållet som annorlunda. I och för sig bryr jag mig inte om hur det är, men nyfiken är jag.

Världen är en konstig plats. Detta hittade jag på den amerikanska ms-listan där det just nu debatteras religion. Om detta är sant vet jag inte, men man häpnar.

- *De flesta Mellanösternländer har följande islamska lag: ”Efter att ha haft sex med ett får, är det en dödlig synd att äta dess kött”.*
- *I Libanon får män enligt lagen lov att ha sex med djur, men bara hondjur. □tt ha sex med ett djur*

av hankön är straffbart med döden.

- *I Bahrain (svenska namnet?) får manliga läkare enligt lagen undersöka kvinnors underliv, men får inte titta direkt på det under undersökningen. Han får bara titta på/i underlivet om han använder en spegels reflektion.*
- *Muslimerna är förbjudna att titta på liks könsorgan. Detta gäller även dödgravarna som måste täcka över den avlidnes könsorgan, men antingen en tegelsten(!) eller träbit.*
- *Straffet för masturbation i Indonesien är halshuggning.*
- *I Guam finns det heltidsanställda män som har till uppgift att resa runt på landsbygden och ligga med unga oskulder som betalar dem för detta privilegium att ha haft sex för första gången.*
□ *nledningen är att det enligt lag är förbjudet för oskulder att gifta sig.*
- *I Hong Kong får bedragna hustrur helt lagligt döda sina män, men bara med sina bara händer. Makens älskarinna får man däremot döda på vilket sätt man själv önskar.*
- *Kvinnliga toplessförsäljare är lagligt i Liverpool, men bara i tropiska fiskaffärer.*
- *I Cali, Colombia, får kvinnor bara ha sex med sin make och första gången detta händer måste hennes mamma vara med i rummet som vittne.*
- *I Santa Cruz, Bolivia är det olagligt för en man att ha sex med en kvinna och hennes dotter samtidigt.*

Jag tror jag låter bli att kommentera detta. Tycker detta är häpnadsväckande. Stundtals roligt, och stundtals fruktansvärt.

1999-09-23, del 201

Jag blir så förbannad! Jag tittade precis en liten stund på teve och op en debatt i riksdagen. Det retar upp mig när diskussionerna går in på sjukvården. Och att man vill totalförbjuda privata alternativ i vården. Anledning: ”Desto mer pengar till vården, desto sämre blir kvaliteten på vården”. Va? Vad är det för ett jäv*a resonemang? Och sedan så ska man inte jämföra den privata vården i Amerika med hur sjukvården ser ut här. Det är helt olika system! Även om vi har privata alternativ, så är de inte amerikanska[23].

Det som retar mig mest är att Sveriges regering lägger sig i Skåne-regionens arbete. Man har gett oss eget självstyre, men lägger sig ändå i. Vad är det för översittarfasoner? Vi har en svår situation här med tio akutsjukhus vilket det inte finns pengar till. Det är inte så enkelt att man bara lägger ner ett par sjukhus och lägger över patienterna på de kvarvarande sjukhusen. För det första finns det inte plats eller personal till det. Sparar man pengar på ena stället, så skjuter kostnaderna i höjden någon annanstans. För inte försvinner patienterna eller blir friskare. Därför är privat sjukvård och privata sjukhus ett alternativ, både för patienter och för personal. Att ett sjukhus blir privat innebär inte att de får lösa tyglar och kan göra som de vill. Det är fortfarande ett landsting som sätter upp reglerna för hur det hela ska skötas. Det är inte värt att jag säger mer då jag blir upprörd. Kanske privatvården är ett dåligt val, men alternativet kanske är betydligt värre? Fundera på det ni som tycker motsatsen! Inga politiska värderingar ska gå före patientens rättighet till vård – bra vård. Som det är nu försvinner vården om man inte privatiserar lite. Man kan inte heller begära att ständigt få mer pengar, för det finns inte. Dessutom går det inte att spara mer. Sparivern är nu sådan att man helst inte ska väga en patient, då det kostar tio kronor för kliniken.

Nu har jag precis vaknat – och det första jag gör är att skriva dagbok. Jag kan inte ens säga att jag ätit frukost, för det har jag inte. Men annars har jag hittills följt min morgonrutin. Startat datorn, tankat hem nattens mejl (alltid cirka 60 st), läst två nätdagböcker och ska strax besvara inläggen i min gästbok som jag redan läst. Med tiden ska jag nog hinna läsa morgontidningen. Om ett par timmar eller nåt. Ska något

bli gjort får jag nog nu slita mig från datorn.

”Och nu ett underhållningsprogram” sa man på fyran när de i eftermiddags visade Oprah. *Lite* upprörande eftersom dagens ämne var ”Utnyttjas ditt barn sexuellt”. Bland annat får man veta att det på en (upptäckt) pedofil går 117 utnyttjade barn. Under hela programmets gång sitter man bara och gapar och glömmer bort att andas. Det är så fruktansvärt det som beskrivs. Man intervjuade en liten flicka som utnyttjats. Vinklingen blev stundtals lite platt då det berättades om utsatta flickor (inte om pojkar) och om hur hemskt mammorna kände det. Man nämnde inte att även kvinnor kan utsätta barn för övergrepp. Dessutom manade man att se till att barnen får förtroende för mamman och våga berätta, men man förklarade inte att det kan vara svårt om pappan är den skyldige. En pappa hade dessutom hela tiden nervärderat mamman inför barnet så att barnet inte skulle vilja gå nära mamman alls. Manipulation, med andra ord. Programmet var dock i sina brister nyttigt att se.

I jämförelse var min upprördhet ovan om sjukvården inget mot det jag precis skrev gällande sexuellt utnyttjade barn. För rättvisans skull måste jag dock få göra några tillägg till ovanstående utbrott om sjukvården. Från och med januari år 2000 bli två av Skånes sjukhus aktiebolag och det är mycket pengar som saknas. Vi går back i sjukvården med en miljard kronor. Det är det samma som tusen miljoner kronor. Dessutom är läkemedelskostnaderna skyhöga. År 1998 uppgick det till 2 miljarder 236 miljoner kronor. □v detta betalade regionen 775 miljoner och patienterna 480 miljoner kronor. Det är bra med högkostnadsskydd men det måste betalas ändå, det där läkemedlet. Vad jag inte begriper är varför läkemedelsföretag tar så mycket betalt? Kan det bero på att de ensamma har licensen för tillverkningen och därför har ett monopolsystem och kan ta vilka priser de vill? Utpressning både mot de som är sjuka och mot landstingen som måste betala. Som ett exempel kan jag nämna mina sprutor som jag på ett år bara behöver betala 1 800 kronor för (tack vare högkostnadsskyddet). Årskostnaden för sprutorna är 105 600 kronor! Jag är glad att jag inte behöver betala hela den summan. Dock tär detta på sjukvårdens ekonomi, men det finns ju andra sätt att spara på. Tycker jag. Inte behöver de lägga pengar på kultur och lokaltrafik. Sjukvård är sjukvård är sjukvård! □llt annat är bara en belastning.

Jag har i dag varit på Växthuset och inhandlat lite krukväxter. Hos mig är krukväxter en förbrukningsvara eftersom jag är så dålig på att få dem att överleva. Dock fick jag för mig att köpa fem nya i dag, mest olika sorters fikusar. Fast det blev också en Spansk peppar och en □loe Vera[24]. Får se om de överlever den närmaste månaden. Det ser inte lovande ut. Tänk då hur det skulle fungera om jag haft husdjur!

1999-09-24, del 202

Det har varit ännu en dag som man mest tillbringat i telefon och jagat folk.. I tisdags lämnade jag blodprover på sjukhuset. Där fick jag för första gången se en man bli irriterad över att bli inkallad då han läste en tidning i väntrummet. Efteråt gick han ut och fortsatte läsa tidningen. Hur många hade gjort det? Inte jag åtminstone. Men det var inte det jag skulle skriva om. Jag lämnade prover för att se hur min lever klarar av att jag tar sprutor, eftersom Betaferon inte är så där jättesnällt alla gånger mot levern. Var proverna okej, skulle jag öka dosen på sprutorna. Därför var det viktigt att jag hörde av mig till sjukhuset om de inte meddelat mig inom två dagar. Naturligtvis hörde de inte av sig, så jag ringde i dag. Telefonsvarare: ”Åter måndag 27 september”. Va? Lite upprörd ringde jag till arbetskamraterna och

frågade om det verkligen stämde, fanns det ingen på plats? Nix. Det visade sig att de var i Ullared och handlade kläder. Som om det skulle vara viktigare än att meddela mig om den fortsatta handläggningen av behandlingen.

Som tur är fanns kamrat EL på plats, även om det var på en annan mottagning. Hon letade fram min journal och ryckte tag i min doktor så att jag fick något besked innan helgen. Det visade sig att alla prover var normala och att jag nu kan gå från halv till hel dos vad gäller sprutorna. Bra jobbat, EL! Detta blev merjobb för henne så vi önskade att köerna hade varit ovanligt långa i Ullared, där man ibland kan stå i kö i timmar innan man kommer in.

Lite orolig är jag nu med tanke på att jag ska öka dosen med 100 %. Hoppas □lvedon hjälper lika bra nu mot biverkningarna när jag tar full dos. Bara två och en halv timme dit. Om två veckor ska jag prova utan □lvedon, för kanske jag inte längre får biverkningar eftersom man med tiden vänjer sig.

Man hade inte bara missat att meddela mig proverna. □rbetsgivaren hade också missat att meddela mig att jag från april har ny lön. Sådant måste jag meddela Försäkringskassan så jag får lite mer utbetalt. Dessutom hade det missats att skicka räkning till mig angående skulden jag har till arbetsgivaren. Jag är ju återbetalningsskyldig semesterersättning då jag blev sjukskriven under min semester. Så lite har man fått reda upp i dag. Med andra ord kan jag nu hålla helg och känna mig nöjd med mig själv.

Jag har fått en ordentlig ångestattack i kväll. Detta är mer än vad jag klarar av. Lilla mor vill att vi firar nyår ihop. Hur ska jag då göra med lille far? Båda kräver de att jag umgås med dem på julafton, nyår eller min födelsedag. Men de vägrar vara på samma ställe samtidigt. De vill absolut inte träffa varandra. I tio år har jag fått pussla för att få det att gå ihop. Sista gången de träffade varandra var när jag fyllde 20, och det var på nåder nästan. Jag firade inte min födelsedag den gången, utan lät dem tillsammans ta ut mig på restaurang. Efter detta har jag valt att inte fylla år alls, eftersom det bara komplicerar det. Tänk alla gånger jag fruktansvärt sjuk legat på sjukhus och fått styra så de inte kom på samma besökstid. En får besöka mig på min födelsedag, den andra har fått vänta. En har fått ha mig på julafton, den andra har fått vänta. Nyårsafton har jag inte träffa någon av dem. Det värsta är att jag känner mig mer som en fyraåring i en vårdnadstvist än en vuxen människa som ska fylla 30 nästa gång det är dags. Vilket också får mig att rysa. Ska jag ha stor fest? Ska en av pären inte kunna komma för att det andra pären är där? Eller ska jag bara strunta i att ha en fest och inte låta någon av pären komma? Men nu var det nyårsafton som skrämmer mig från vettet. Vad i helsike ska jag göra? Det värsta är att man vill ha ut mig på ett dansställe. Jag vill absolut inte komma ihåg nyårsafton år 2000 som kvällen då jag fick lyssna på dansbandsmusik. Det är mer än vad jag klarar av, helt ärligt. Det finns inget värre än dansbandsmusik. Det är så j* intelligensbefriat vad gäller texter och variation i musik. Det är så hemskt att jag mår fysiskt illa av att höra det. Jag vet att det finns de som anser dansbandsmusik är deras liv, men jag förstår det inte. Vill inte förstå heller, för det hjälper mig inte. Bara jag slipper skiten, så är jag glad. Men faktum kvarstår- hur ska jag göra med nyårsafton? Någon måste bli besviken, och vem det än är så kommer jag att vara den som tagit det hårdast – oavsett beslut. Just nu ser jag fram mot att det närmsta halvåret ska ha passerat – för då har det både varit nyår och min 30-årsdag. Det är vid sådana här tillfällen jag önskar att jag var gift och bodde utomlands, så jag hade något att skylla på. Ms:en kan slänga sig i väggen, för detta oroar mig mer.

1999-09-25, del 203

Jag tog i går kväll fulldos av sprutorna med Betaferon, vilket är dubbelt så mycket jämfört med tidigare. Det fungerade bra, men i dag mår jag inte precis bra. □lvedon hjälpte mot biverkningarna precis som tidigare, Ända tills tableterna slutade verka i morse. Så jag fick ta en ny omgång med □lvedon och nu börjar effekten släppa igen. Smärtan går inte att beskriva. Men jag vänjer mig väl vid detta också. Jag har trots allt blivit bättre de senaste veckorna och är nu så bra som jag någonsin kan bli. Vilket i praktiken inte är så stor skillnad, men jag kan gå obehindrat inomhus utan hjälpmedel. Utomhus måste jag ha kryckor men jag orkar mer, går bättre men blir fort trött och då är det kört. Om en vecka ska jag börja arbetspröva, men varken jag eller min boss har fått några klartecken från personalsekreteraren eller Försäkringskassan. Vet inte hur jag ska komma till jobbet. Jag har färdtjänstkort men det får jag av någon dum anledning inte lov att använda när jag arbetsprövar. Det lät så bra att jag skulle arbetspröva, att allt skulle fixas till mig med utrymme, anpassade arbetsredskap och så vidare. Än har det inte hänt något och man har haft en månad på sig att förbereda min ankomst. Ser istället ut som om det blir väldigt provisoriskt med utrymme och arbetsuppgifter. Känner mig inte välkommen. Känns mer som om de hoppas på att jag blir så sjuk satt jag aldrig mer kan visa mig där. För det är vad jag är – en ekonomisk belastning. Fast de får gärna motbevisa mig. Vadå jag pessimist? Det har jag alltid kallats för på jobbet, men är det så konstigt med mina erfarenheter?

Gud vad jag är jobbig! Bara gnäller och klagar! Det måste vara ett friskhetstecken.

Här sitter jag en lördagskväll, och vad gör jag då? Jo, läser in mig på *Days of our lives* så jag bättre kan följa serien i veckorna. Hur är jag egentligen funtad? Men (till mitt försvar) jag måste lära mig släktträdet som är invecklat. När jag blir stor ska jag bli såpaförfattare, och då måste jag veta vad som gör en bra intrig.

Mina anteckningar så här långt...

- Två familjer som avskyr varandra, men som tidigare umgicks för trettio år sedan.
- Barnen ska vara oäktingar utan att veta om det.
- Barnen i de olika familjerna ska bli förälskade i varandra.
- Egentligen är de halvsyskon.
- Någon ska ha haft amnesi.
- Sedan ska det visa sig att personen i fråga under sin amnesi fått barn som lever i annan del av världen och plötsligt dyker upp.
- Det måste finnas en homosexuell man som alltid är omtyckt.
- Det måste finnas en svart man som alltid är glad.
- Det måste finnas en klok mormor som ”råkar” försäga sig så gamla hemligheter läcker ut.
- Någon måste dö i en våldsam explosion i säsongens sista avsnitt.
- Det måste finnas en mystisk främling som stryker runt.
- Och som visar sig vara moster Greta som försvann under andra världskriget.

- Någon måste vara fruktansvärt elak, typ mörda folk och alla vet om det utan att något händer.
- Denna elaka människa får amnesi, blir god och alla älskar personen och förlåter allt gammalt.
- Ett bröllop störs alltid av någon som rusar in och avbryter vigselakten.
- När en hemlighet avslöjas, svimmar alltid en kvinna.
- Teveapparater och toaletter finns inte eller används inte. (Borde de inte vara väldigt förstoppade? Nä, visst nä, de äter ju inte – petar bara i maten).
  - Jo, jag börjar lära mig...

Vad skulle jag annars gjort en lördagskväll? Dingolotto, Rabiesson eller Slakten på lökenguldet? Nänänä... Never! Lite stolthet har man väl! I motsats till deltagarna. □tt man vill?! Över min livlösa lekamen om man hade bett mig ställa upp i dylika program. Fast jag hade gärna tagit över Plus som programledare OCH LÅTIT FOLK FÅ PR□T□ TILL PUNKT! Inte konstigt ingen kan förklara varför deras produkter är så urusla, FÖR DE FÅR INGEN CH□NS! Som ni märker bojkottar jag de flesta svenska teveprogram. Ja, utom Rapport då.

1999-09-26, del 204

Oj! Det visade sig att mitt ego trots allt inte är så stort. Eller att jag har storhetsvansinne. Skämtsamt sa jag till EvaP att jag var en känd profil på sjukhuset. Och fick till svar att jag var det. Människor jag inte känner vet vem jag är på sjukhuset. Trevligt! Tror jag. Med välkänd menas väl inte ökad?

I dag fanns det så mycket att förundras över i tidningarna. Som detta att några kompisar dumpat sin döda kamrat på ett gärde i Täby. Han hade dött i en lägenhet, men kompisarna hade burit ut honom. Nu åtalas de för brott mot griftefrid. Lite konstigt. Griftefrid är att låta en människa vara begravd där personen i fråga ligger begravd. Eh, så han skulle legat kvar i lägenheten och det skulle vara hans gravplats? Ja, jag vet att de gjorde fel som bar iväg kroppen. Det är termen griftefrid som jag börjar undra över. Så människor som dör får inte flyttas då det räknas som begravningsplats där de dog? Ja, jag vet att jag drar felaktiga slutsatser, men det verkar bara så konstigt.

Och postrånet i Järna. Boris Jeltsin rånade och Bill Clinton sköts till döds av polisen. Är man säker på att det bara var utklädda rånare, eller var det de verkliga personerna? I vilket fall som helst var de inga ljushuvuden precis. Postkontoret ligger i samma byggnad som polisen. Och rånarna hade på skylten till polisen sett att där var stängt på tisdagar. □lltså trodde de att om poliskontoret var stängt, så fanns det inga poliser i tjänst den dagen och därför skulle det vara fritt fram att råna posten. Ja, vad säger man om sådant? Puckon?!

Så mycket funderingar och tankar inför min arbetsprövning om en vecka. Oro. Ska det bli samma ”tjafs”? Med det menar jag hur indragen jag blir i all röran av intriger. Nä, det är inte mycket eller stora intriger, utan bara just ”tjafs” om de mest triviala saker. Men det är så jobbigt. Är lite deppad över att så många slutat sedan jag jobbade i maj. Så mycket är annorlunda – jag som fått ms och kan inte ha samma arbetsuppgifter som tidigare, och gamla kamrater som försvunnit.

De senaste dagarna har jag inte kunnat formulera mig som jag önskat. Vilket har inneburit att jag förmodligen stött mig med några, vilket inte var meningen. Eller är jag bara paranoid? Har kommit in i en känsloperiod då jag *känner* så mycket utan att kunna förmedla det. De rätta orden infinner sig bara när jag lagt mig eller står i duschen, och sedan är det glömt när jag väl satt mig ner här framför skärmen.

Sedan jag började skriva dagbok i februari har jag undrat över min definition av dagbok. Ofta skriver jag bara tankar som inte har med dagens händelser att göra, utan jag spånar fritt. Våldigt befriande! Och bra terapi. Ibland undrar jag vad jag hade gjort om jag inte haft min hemsida. Tidigare läste jag massor av böcker vilket jag inte klarat av så bra sedan jag fick synnervsinflammationen i januari. Den skadade ett öga och jag har nog inte riktigt vant mig vid det. Hur skulle jag fått tiden att gå utan datorn? Och hur ensam hade jag inte varit utan alla kamraterna på nätet? Man kan nog säga att jag är välsignad – trots min sjukdom. Mitt liv blev annorlunda – inte nödvändigtvis sämre. Ibland känns det som andras attityd är det som skadar mig mest, sårar. Känns nämligen som om jag hade i pannan tatuert ”defekt”. Trots allt – jag har den lindrigaste formen av ms som finns. Om inte jag tycker synd om mig själv, så ska ingen annan heller behöva göra det. Men kanske det strax blir synd om mig på riktigt. Har tagit en sådan där spruta igen där jag går och väntar på kvällens/nattens biverkning.

Hur svårt det än är, så är allting uthärdligt om man kan se bortom stundens besvärligheter. □llt kan bli bättre, är min övertygelse, tro och styrka.

1999-09-27, del 205

Jag fick inga som helst biverkningar av sprutan jag tog i går kväll! Tänk så glad man kan bli åt det lilla? Detta har inneburit att jag åtminstone fått sova två nätter på rad utan att behöva vakna och vara dålig. Det finns inget värre än att vakna mitt i natten och ha ont i huvudet och må illa. Jag har inte ens då kunnat gå upp p.g.a. besvären. Nu har jag hållit på i snart tre veckor med sprutorna och jag har nu tagit en halv deciliter medicin sammanlagt. Det är inte mycket. Benen känns normala på mig. Okej, fortfarande domnade men det känns som om jag skulle kunna gå några meter utomhus i dag utan kryckorna. Det straffar sig genom att jag blir trött och inte orkar mer i dag, men det kan det vara värt. Man måste testa gränserna för att se vad man förmår att göra.

Tada! Jag har gått (utomhus och i affären) i dag utan krycka och utan att ta ut mig. Hoppas det nu håller i sig.

Jag är en serietidningsfantast. En av de bättre tidningarna är *Larson!* som samlar många olika dagstidningsstrippar med massor av humor i. Humor med eftertanke. Som bilden av två schimpanser som tittar på en reklamtavla för hårtransplantation. Den ene apan säger till den andre: ”Hela deras kroppar är praktiskt taget skalliga och så oroar dom sig över att förlora den sista lilla fläcken högst uppe? Kom igen, va?!”

Eller ”Rösterna i mitt huvud möter mej med total tystnad... Tror du att dom försöker driva mej till vansinne?” Blir tokig när jag tänker på det. Fast tidningens höjdpunkt är alltid *Dilbert*. Undrar om

publiceringen i *Larson!* är 100-procentig, för jag har inte missat ett nummer.

Ensamma mamman av Cecilie Torudd är känd! Men jag börjar bli lite trött på att läsa som om och om igen i tidning efter tidning. Så gott som all svensk tidning har med hennes serie. Ingen har väl vid det här laget kunnat undgå läsa *Ensamma mamman*? Självt köpte jag boken för året sedan. Torudds teckningar har jag alltid gillat. Änd sedan jag upptäckte henne för tjugo år sedan i *Kamratposten*. Vi har många bra serietecknare i Sverige, men de bästa är absolut de kvinnliga tecknarna. De mer utövna har en tendens att frossa i kiss- och blyshumor. Den bästa humorn är den med finesse i. Historien är viktigare än illustrationen.

Jag förstår inte – som vanligt. Har precis tittat på *Norra magasinet* på teve som tog upp dett med all sjuksköterskektionerna i landet. Sjuksköterskor tjänar skamligt dåligt. De har kanske jobb i trettio år och har högskoleutbildning. Och tjänar ungefär två tusen mer än jag som inte har högskoleutbildning och som jobb i mindre än tio år. Skändligt! Inom min kår är lönen också väldigt dålig. Nyutbildade har mer i lön än de tidigare inställda och lönespridning existerar inte. Helt rätt att personen säger upp sig. Man känner sig så sviken och besviken. Vad jag då inte kan begripa är varför löndstingen hyr in personen till en kostnad tre gånger så hög? Hur kan man råda med det plus att man har missnöjd person och längre vårdköer med större problem för patienterna? Hur kan de vara så rigid att de inte kan se till att höja lönen då det är en droppe piss i havet i jämförelse med att betala dyr bemanningsföretag? Livet är ett mysterium. Man ser varken till patientens eller personens bästa. Dock finns det pengar till att hyra in dussänd till administratörernas julfest – med skattepengar. Som tack för vår insatser får sjukvårdspersonalen (där jag arbetar) varje år en klämsäck. Tidigare var omslaget av skinnimitation. Numer är det färgat papper. En klämsäck som ingen vill ha. Brevutskicket kostar i porto 9 kronor gånger 30 000 inställda = 270 000 kronor skattepengar.

1999-09-28, del 206

Jag publicerar här ett brev jag precis skrivit till en malinglista för ms. Det sammanfattar ganska bra hur jag upplever min diagnos.

Min diagnos fick jag för fem månader sedan. Någon vecka innan hade jag satt diagnosen på mig själv och då blivit lite chockad över att det kunde vara så. Senare fick jag den bekräftad av läkare, och då kände jag mig lättad. Det blev aldrig några upprörda känslor. Jag kände ingen sorg, ilska eller förnekelse. Bara en lugn acceptans, att så här är det och det är bara att anpassa sig och göra det bästa av situationen. Jag är inte den förste människan som fått diagnosen. Och kan andra leva med ms, så kan jag, var min första tanke. För att inte bli sämre gällde det också att hålla humöret uppe.

Konsekvenserna av detta blev att man påstod att jag inte hade sjukdomsinsikt. Kanske var det precis det jag hade? Helt klart har omgivningen svårare att acceptera sjukdomen, än vad jag har. Fördomarna är

många och kunskapen för liten. Redan från första stund har jag öppet berättat om vad jag drabbats av. Mycket tid har jag fått ägna mig åt att sakligt försöka berätta om vad ms-diagnosen egentligen innebär, både för mig och rent generellt. Den starkaste reaktionen från omgivningen står min far för. Han är förkrossad, vill inte prata med mig om det och är inte mottaglig. Jag har gett honom information skriftligt också, men han vill inte läsa det. Däremot vet jag att han pratar mycket om det med andra och försöker bearbeta det den vägen. Annars är den allmänna reaktionen att det är trist och synd om mig. Vet inte vad jag ska tycka om det. Omtanken är ju dock fin.

Visst är det jobbigt ibland när man är trött och kroppen inte lyder på samma sätt som förr. Men diagnosen i sig var ingen katastrof för mig då jag haft mer traumatiska sjukdomar än ms, även om de egentligen var bagateller i jämförelse. Dessutom försöker jag att inte ta ut något i förskott då jag inte vet hur det går med min ms, eller när. Jag har dock "bara" skovvis ms. Därför försöker jag i ett jobbigt skov se framåt. Hur jag kommer att reagera om jag går över i progressiv vet jag inte. Dock kommer jag då att ta det betydligt hårdare. Då blir det en annan typ av anpassning mentalt och fysiskt.

Jag funderade nu några sekunder över varför jag inte reagerat mer än vad jag gjort. Om det låg något mer bakom. Mitt liv har inte synligt sett ändrats så mycket. Anpassning på jobbet och bostaden håller jag på med, men det är inga drastiska förändringar. Jag har inte tidigare levt ett aktivt och rörligt liv, så där är heller inga stora förändringar. Jag har inte familj eller barn, och det är kanske också en anledning. Jag hade nog oroat mig och känt mig som en belastning gentemot dem. Men kanske hade det varit en styrka och tillgång? Jag vet inte, kan bara spekulera. Jag har i stort fortsatt att leva på samma sätt som tidigare även om jag fått ta hjälp med färdtjänst, kryckor och arbetsprövning. Men det är tack vara dessa insatser jag kunnat fortsätta som vanligt.

Lite stött blev jag härom dagen när jag i ett gammalt läkarlexikon läste att om man var euforisk så förnekade man sjukdomen och att det var ett sjukdomssymtom. Nå, euforisk är jag väl inte riktigt, men nöjd och glad ändå. Hoppas ingen tar mig som euforisk. Jag vet att vi alla reagerar olika inför beskedet av ms, och av betydelsen att få känna sorg och alla andra känslor som kan dyka upp. Alla reagerar vi olika och alla sätten är rätt. Det viktiga är att vi får tiden på oss att acceptera sjukdomen. Vissa gör det direkt, andra tar år eller ett helt liv på sig.

Män skrämmer mig. Jo, faktiskt! Vet inte hur män beter sig naturligt i deras närvaro. Låter det märkligt? Själv män och allt. Jag har aldrig varit i en typiskt manlig miljö. Inte heller i en blandad miljö. Jag idrottade aldrig som barn, typ spelade fotboll eller handboll. Inte har jag gjort lumpen heller. Sedan så har jag blivit gått i skolor och arbetat på typiskt kvinnodominerade ställen. Inte känner jag mig hemmi kvinnomiljön heller, då det ändå finns en oövertygad betydelse till mig. Jag undrar om inte kvinnomiljön blir neutralt då det kommer in en man i den. Berömen tänke.

Det pratas så mycket om förebilder, då särskilt manliga förebilder åt ungdomkillar. Två frågor; kan inte en kvinnovärdnaden förebild och finns det inte ungdomtjejer som behöver förebilder? Och har ungdomsförebilder, egentligen? Själv kan jag inte säga att jag hade någon förebild men det blev människovärdnaden ändå. Utan

droger, sprit, kriminallitet och så vidare. Och kan man inte hanna på sniskan i livet trots en stark förebild? Jag inte vet jg. Något jg däremot sknär är en mentor i mitt vuxnoliv. Tror inte jg utvecklade det påståendet mer just nu.

På tål om manliga förebilder. På dagis vill man få in fler män i jobbet bara för att det skulle finnas en manlig förebild åt barnen. Men särskilt manlig i omgivningens ögon är han dock inte. Öntingen är han feminin, homosexuell eller pedofil. Gärna tillit hop samtidigt. Öck, dess fördom! Det enda felet skulle då vara om han verkligen var pedofil. Men att gå så långt som att dra över en kam är väl ändå lite långsökt? Någon som kommer ihåg häxjakten på män inom barnomsorgen i våra?

Det blir så fel när jag plötsligt är omringad av andra män. Hur ska jag bete mig? För det är skillnad i manligt och kvinnligt. Önpösningsförmågan är svår när man inte har några kända normer att gå efter. Järgongen är råre och stundtals förnedrande mot kvinnor. Då får jag tunghäft. Vill inte vara där då. Lider. Är det därför jag trivs med ensamhet? Känner mig ju inte hem i något läger. Borde vara bättre spridning på jobben. Det hade gagna till både socialt och rent lönemässigt, om man tänker på de dåliga lönen i de kvinnodominerade jobben.

I dag lämnade jag kryckorna hem. Tror jag behöver en om jag ska gå längre sträckor, typ 20 meter. Förresten – någon som vill sticka mig i skinkan? Jag börjar få dåligt med ställen att sticka mig i. Låren och magen är snart sönderstuckna och jag kan nästan skäl inte sätta sprut där bak.

Har ännu en dag tillbringat tiden på lillmors soff. Blev ompysslad.

1999-09-29, del 207

Det går en brokomediserie på femman som heter *Spin City* med Michael J Fox, där han spelar viceborgmästare. Till i serien är totalt helt knäpp, särskilt borgmästaren. Manusförfattarna försökte komma på någon ny kul situation att utsätta borgmästaren för, och kom på den geniale idén att låta honom bli kallad till allmän jurytjänstgöring. På ungefär samma sätt som vi har allmän värnplikt, har till US:s medborgare en skyldighet att ställa upp som jurymedlem om staten så begär. Dock slopade manusförfattarna denna idé ganska fort, då det ändå var ganska orimligt att en borgmästare skulle bli kallad till något dylikt. Trodde de, ja. En tid senare övertröffade verkligheten dikten. En borgmästare i USA blev kallad till jurytjänstgöring, och inte ens några manusförfattare skulle komma på målet som rättegången rörde. En man stämde sin hyresvärd då han bränt sig på pungen av att vattnet var för varmt i badkaret.

Nä, jag har inte gjort något speciellt i dag heller. Var bara på sjukhuset och träffade kamraterna och klippte mig hos sjukhusfrisören. Det blev frisyr à la amerikansk militär, det vill säga superstubb främ. Folk blir så kläfsnig så fort jag snögga mig. Skrivningen fram och känn och säger något i stil med

”h... s...met”.

Äck så irriterad jag blir på tv-hållåor som minuten innan ett program ska till ett börja tvunget ska berättas helhändlingen som kommer. Efter att hört den sammnanfötningen kan man lika gärna stänga av teven och gå och lägga sig. Ingen spänning alls i att se ett teveprogram utan överraskning. Förmodligen är en tevehållå en sådan där människa som räcker över på ketet till födelsedagsbrödet med orden ”det är en cykelpump”.

Fortfarande inget klartecken på att jag kan gå till jobbet på måndag. Det ska klartecken från Försäkringskassan att jag kan arbetspröva. Men här vet jag det i fyra veckor och inte tigit kontakt med FK förrän i går?! Jag berättar jag får besked om hur ska jag till jobbet. Taxi, färdtjänst, ännu? Läste någonstans att om jag tog färdtjänst till en arbetsprövning hade jag förverkligat rättigheten till att ha färdtjänst?! Jag vet då inte... Regler som jag inte kan finna igen eller vet om de stämmer. Men inte vågar jag chansa heller. Och hur kul är det att ta färdtjänst tre kilometer för 800 kronor i månaden när man uppbar sjuklön? Dock är jag mycket välkommen till jobbet enligt kontraktet.

Orkar jag skriva följande text? Jag skriver, men kanske jag raderar den. Det finns bröden som jag tycker är jobbig att berätta om här på nätet, men som jag utöver problem kan pröva om InReLife. Nämligen om övervikt, fetma, sjuklig övervikt, obesitas. Jo, jag har det sistnämnda men får alltid ändå höra ”men så ill är det väl inte? Nähä? Men det är så. Skriv jag drömmen historien? Hade ingen övervikt som bröden men började mobbas som sexåring då jag var lång och större än de jämåriga. Då kom tröstningen. I dag tröstater jag inte, har ”b...” fel matvanor. H...de mycket tidigt hos en dietist och vi kom inte överens. Jag var typ 10 år. Hon försökte med hot och det sist jag kommer ihåg från hennes sessioner var orden ”och du kommer att sitta i rullstol innan du fyllt 30”. Kanske hon får rätt. Men inte p.g. övervikt, men kanske p.g. min MS. Övervikten återfinns i släkten, så förutom fel kostvanor så har dessutom dålig kärktär och gener som inte är till min fördel. Eftersom det inte fungerade med dietist, så provade man att skicka mig till BUP (barn- & ungdomspsykiatri) vilket betydde en masssnick som inte ledde något vett.

När jag började på gymnasiet var det problem att hitta kläder till mig. Fick alltid gå i joggingbyxor. Då tog jag det stora beslutet att börja på ViktVakt. På ett år gick jag ner 35 kg och hade blivit tio kilo kvar att gå ner då min värld rörde sig (jag var 18). Jag fick spraken, min förälder flyttade ifrån varandra ett dödsfall hem och jag fick en cancerdiagnos (vilket sedan inte visade sig vara cancer trots allt). Då gick det inte längre att hålla fast vid de nya kostvanorna utan jag återföll i gamla invändiga mönster vilket inte var så bra. Jag har sedan blivit medlem i Viktis 9-12 gånger utan att ha kunnat uppnå något resultat. I dag finns Xenic, men jag är inte intresserad. Inte heller operationer vill jag vara med om. Det finns nämligen bröden lösning; lägga om kostvanor, röra på sig och hållåmod och en vilja utöver helvete! Jag har ingen svag kärktär, eller svag vilja. Men jag är inte heller någon övermänniska. Därför är det så svårt. Tänk att ett helt liv haft ett beteende som man måste helt frågå för att lyckas. Inte lätt. Här man stor övervikt så är det år framför sig man har för att gå ner i vikt. Men även efter det måste man fortsätta rätt – livet ut. Man får aldrig vika. Jag önskar att jag hade orken och energin att lägga ner tiden det tar att lägga om vanorna. Men det har jag inte som det är nu.

Paradoxen är att jag inte orkar eftersom jag har fullt sjå med ms och att jag eventuellt hade haft mindre

besvär av ms om jag medvetet förlorade i vikt. Och rör på sig? Jag inte kan jag rör på mig i den grad att det gör någon skillnad för viktens skull. Men dock, jag förbrukar mer energi som ms:re eftersom jag får ansträng mig mer för att rör på mig. Jag kan tacka min lyckliga stjärna för att jag har normalt blodtryck och normalt kolesterol. Men någon gång måste verkligheten med följsjukdomen hinna ifatt mig om jag inte snart kan motivera mig till att gå ner i vikt. Jag har också lärt mig att inte invänta motivationen utan börja. Men förlorar tid och vinner kilon innan motivationen infunnit sig. Under den tiden har man kanske uppnått resultat och då kommer motivationen av sig själv. Tänk, så klok jag egentligen är. Varför kan jag inte följa min visdom, så säg?

Denna text gjorde mig deppad, men jag behövde skriva den. På så sätt känns det bättre. Mobbingen p.g. av övervikten slutade man med när jag var i 12-årsåldern och har efter det aldrig mobbats. Kanske för att jag var den som försökte vinn över plågandena på min sida genom godhet? Tror det smittar av sig. Det bästa med att ha skrivit denna text är att jag kanske i framtiden vågar skriva mer om det? Beror på responsen – om det är kompakt tystnad, stötning eller glåpor. Jag förväntar mig allvarintern. Värst är nog kompakt tystnad, för det kan jag inte bemöta. Det är helt klart min mest personligt skrivna text även om väldigt mycket än är osagt och bra väldigt ytligt. Dock kan jag säga att jag inte längre lider mentalt över min vikt. Det kom jag över för årt sedan. Men där finns ett missnöje och oro inför framtiden (och över hur det var). Jag lever ju inte helt riskfritt.

1999-09-30, del 208

Okej, så vad har jag att säga idag? Jag har nu fått klartecken om att gå till jobbet på måndag. Men det är inte arbetsprövning i ordets rätt betydelse, utan det är en arbetsplatsplacering som bara är social och inte arbetsutövande. Dett innebär att jag får tårfärdtjänst som jag själv får betala. Hade det varit arbetsprövning hade FK fått hjälp till med kostnaderna. Eftersom det inte heller är normalt arbete så får jag inte de fria resor som av färdtjänst innebär om jag arbetar. Så dett ses som privata resor och inte arbetsresor. Vilket innebär 800 kronor av min redan klena sjuklön. 800 kronor för resor är väl inte mycket, men jag tycker det när jag från mitt fönster ser min arbetsplats och bara har tre kilometer dit.

Fick en intressant kallelse idag till ett möte som jag nog ska gå på. Kan vara kul att få träffa sjukvårdsdirektören, två sjukhuschefer, chef för primärvården och personchefen. Det händer ju hel tiden en massa inom vården, och då kan det vara bra att se vilka de är som verkställer politikens beslut. Dett är ett bra initiativ från facket.

På t om vikten som jag skrev om i går. Idag fick jag ViktVakt-tidningen. De är bara ute efter min göpeng. Har redan skänkt dem 10 000-tals kronor. Det jobbigaste med deras program är att de ständigt ändrar det. Har man mycket att gå ner så får man hålla på länge. Först lär man sig hur det ska vara på ett sätt, sedan frågar de det och lär ut något annat. Det är inte konsekvent, och inte konstigt att man inte orkar med det. Vad är det man betalar för? De veckoprogram man får finns bara en begränsad tid framt, sedan får man samma igen och får ändå betala fullt pris. Jo, och då säger de att man ju har en lektion som man betalar för. Ja? Men det är ju samma som sägs om och om igen. Har personligen blivit så illa bemött på dess sammankomster, så jag vill aldrig mer t dit. Ändå känns de som endelternativet då sjukvården inte existerar för överviktiga. Åtminstone inte förrän man fått en allvarlig följsjukdom. Men

då sätts bara resurserna in mot följsjukdomen. Och så får man uppmaningen ”gå ner i vikt”. Ja, men hur??

Desto mer jag hör (och ser) av Patrik Isaksson, desto bättre gillar jag hans låtar och då speciellt texterna. Helt lysande! Vemodiga och sorgliga texter, men de är så träffsäkra. Rent musikmässigt imponerar hans låt Nell där han i slutet av varje textrad går över i moll. Jag måste skaffa hans skiva.

Jag har fått totalt hjärnsläpp. Det är Tobbes fel! Han började med sitt prat om Rappland där han härskar. Naturligtvis kunde jag inte vara sämre. Frågan är ”**Hur skulle det se ut om du regerade i ett land**”? Hm... Jag kom fram till följande...

Min väg till makten går via nästa val, där jag med mitt nybildade parti ”Odemokratisk Y-front” ska försöka göra Skåne självständigt – eller som det ska stå på valplakaten: ”För ett självständigt Skåne med Jontas som envåldshärskare”.

Vissa lagar och regler tänker jag driva igenom så fort jag tagit över Skåne. Först och främst ändrar jag namnet Skåne till landet Skauland och gör flaggan överst här på sidan till officiell. Mina vallöften som diktator:

- ü Fritt smörgåsbord till lunch på alla arbetsplatser.
- ü Ingå union med Danmark och Rappland.
- ü Elstängsel mellan Skåne och Småland.
- ü Sjöbo (som ort) ska bli arbetsläger. De tidigare sjöboborna får som kompensation gratis ståndplats på Kiviksmarknad.
- ü Enkelriktar Öresundsbron från båda håll. Båtar ska fortsätta gå så alla fortsättningsvis kan köpa Toblerone och Blend ombord till ett lågt pris. Inte att förglömma; Den torra lilla sillmackan!
- ü Skåningar får inte kallas tröga. Det ska heta ”friktionsmotståndiga”.
- ü Förbud mot förebud.
- ü Nationalsång: ”Änglahund” – instrumental i marschtakt. Instrumentalt så vi skåningar slipper sjunga. Marschtakt så det går undan.
- ü Huvudstaden blir Kristianstad, med ändrad stavning till Christianstad.
- ü Malmö ska ha kanaler à la Venedig. Förarbetet är redan gjort med Citytunneln under staden. Det är bara att gräva en meter rakt ut mot Öresund så fylls tunnlarna. Sedan bryter man bara upp gatorna.
- ü Som komplement till Barsebäck ska vindkraftverk byggas direkt öster om kärnkraftverket. Skulle det då ske en olycka med radioaktivitet som läcker ut, så ska det blåsas västerut över sundet mot Danmark.

ü Svenska filmer måste dubbas till skånska.

ü Fallskärmsavtal innebär att man får en fallskärm och en flygresa till övre Norrland där man kastas ut ur planet. Överlevnadsmöjligheten är låg då språket är okänt och kommunikation omöjlig för en skåning.

I praktiken kommer jag att fatta alla beslut. En valperiod ska vara femtio år, så nästa valår blir 2052 (så ingen kommer och påstår att detta inte är en demokrati). Dock kommer jag att ha en regering som går mina ärenden. Ny chef till Säpo blir Linda Tripp (hon som gjorde den avslöjande inspelningen med Monica Lewinsky). Till talman i riksdagen utses Gardell. ÖB blir allas vår rymdblomma.

Vad kännetecknar en god skånsk medborgare? Jo, följande...

Mannen ska följa gängse mode och ha tajt t-shirt som slutar vid naveln. Magomfånget bör uppgå till 100 cm – annars en fläsk- och bruna bönordiet. Dubbelhakor döljes effektivt med tofs på hakan, eller tofs på huvudet, som drar bort blickarna från synliga dubbelhakor.

Kvinnans enda kännetecken är skånska dialekten och den trånande blicken efter den skånske mannens böljande mage.

Naturligtvis blir det visumtvång. Redan nu kan ansökningar skickas in.

Skulle jag nu mot all förmodan och orimlighet bli störtad, så hoppas jag kunna fly till skatteparadiset Rappland. Där är jag aspirant på ministerposten för asocialdepartementet. Jag har redan nu ett lagförslag om att varje medborgare måste dra ner på den gemensamma umgängesrätten med släkt och vänner för att hinna läsa minst 35 dagböcker på nätet om dagen.

[1] Endast hemsidor gjorda av kvinnor.

[2] Uniform Resource Locator, den formella benämningen av en webbadress. Jag använder förkortningen med betydelsen ”på nätet”.

[3] Inte bild på mig eller min mormor.

[4] Finns inte längre.

[5] Svenska Språknämnden ger mig rätt i ftonbladet:
<http://wwwc.aftonbladet.se/nyheter/9912/29/2000hur.html>

[6] Gratis? Har den någonsin varit gratis?

[7] Då brukar predikaten få stå utan subjekt när jag skriver.

[8] Det som censurerats är tillbaka men fått viss modifiering.

[9] Ja, eller mellanspel. I schlagersammanhang kan det vara bryggan som avses.

[10] Eller inte. Hon kan ha varit ogift och då var det hor att få barn.

[11] Tv-såpa.

[12] Spinnoff till Svensson, Svensson?

[13] Inte min lärare, utan historians ”vår”.

[14] Demoniskt skratt.

[15] Se sista sidan för september 1999. Från en sida jag skapat.

[16] Nej, jag förstår nu bättre. Vanlig medicin hjälper inte.

[17] ftonbladets rubrik. Ken Ring.

[18] Det sa de på Gabaldonlistan också.

[19] Orson Scott Card.

[20] 1977, 1985 och 1991. Han uppdaterade berättelsen några gånger och utökad med flera böcker i serien.

[21] www.sfbok.se

[22] Eller i Göteborg.

[23] En övertygelse jag sedan fick bekräftad av att ha läst Hälso- och sjukvård vid Förvaltningshögskolan.

[24] Tolv år senare finns den kvar.

[Edit](#) | [Permlink](#)

Kommentera

Inloggad som [Jontas](#). [Logga ut?](#)

Kommentar

Följande HTML-taggar och attribut är tillåtna: `<a href="" title="">` `<abbr title="">` `<acronym title="">` `<b>` `<blockquote cite="">` `<cite>` `<code>` `<del datetime="">` `<em>` `<i>` `<q cite="">` `<strike>` `<strong>`

Skicka kommentar

Adminarea

- [Administration](#)
- [Logga ut](#)
- [Inlägg via RSS](#)
- [Kommentarer via RSS](#)
- [WordPress.org](#)

[WPMU DEV](#) Copyright ©2012 Flärdskrivaren [Go back to top](#) ↑